

Dz.U. 2011 Nr 199 poz. 1175**tj. Dz.U. 2016 poz. 1572****OBWIESZCZENIE****MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 29 sierpnia 2016 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o usługach płatniczych

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 296) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. poz. 1916),
 - 2) ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. poz. 1764),
 - 3) ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893),
 - 4) ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830),
 - 5) ustawą z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1228)
- oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 25 sierpnia 2016 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. poz. 1916), które stanowią:
 - „Art. 2. W terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dostawcy usług płatniczych są obowiązani dostosować umowy zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.
 - Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.”;
- 2) odnośnika nr 1 oraz art. 2 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. poz. 1764), które stanowią:
 - „¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz. Urz. UE L 123 z 19.05.2015, str. 1).”
 - „Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;
- 3) art. 71, art. 74 i art. 77 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893), które stanowią:
 - „Art. 71. Wnioski złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie:
 - 1) art. 10 ust. 1 i art. 49 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1,
 - 2) art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2,
 - 3) art. 35 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8,
 - 4) art. 75ab ust. 1 i art. 83a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9,
 - 5) art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 13,

- 6) art. 16 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 15,
- 7) art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16,
- 8) art. 16 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 18,
- 9) art. 12 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 19,
- 10) art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 20,
- 11) art. 19 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 21,
- 12) art. 39g ust. 4 ustawy zmienianej w art. 22,
- 13) art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 23,
- 14) art. 14 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 24,
- 15) art. 95a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 25,
- 16) art. 17 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 26,
- 17) art. 48 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 28,
- 18) art. 28 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 29,
- 19) art. 17 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 30,
- 20) art. 22 ust. 3 i art. 31 ust. 10b ustawy zmienianej w art. 31,
- 21) art. 57 ust. 3 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 32,
- 22) art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 33,
- 23) art. 26 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 34,
- 24) art. 4 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 35,
- 25) art. 10 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 36,
- 26) art. 6 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 40,
- 27) art. 21 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 42,
- 28) art. 10 ust. 1 i art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 43,
- 29) art. 35 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 1a ustawy zmienianej w art. 44,
- 30) art. 6 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 45,
- 31) art. 4 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 47,
- 32) art. 49 ust. 1, art. 54 ust. 1, art. 56 ust. 1, art. 57 ust. 1, art. 62a ust. 1 i art. 81 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 48,
- 33) art. 28 ust. 4, art. 85 ust. 4 i art. 115 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 51,
- 34) art. 19 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 52,
- 35) art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 53,
- 36) art. 76 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 55,
- 37) art. 122 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 56,
- 38) art. 50 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 57

– uznaje się za wnioski złożone zgodnie z wymogami ustaw wymienionych w pkt 1–38 w brzmieniu dotychczasowym.”

„Art. 74. Informacje zawarte w ewidencjach, rejestrach i wykazach na podstawie dotychczasowych przepisów uznaje się za zgodne z przepisami ustaw zmienianych w art. 5, art. 7, art. 10, art. 15, art. 17, art. 20, art. 23, art. 29, art. 38, art. 39, art. 50, art. 52, art. 56 i art. 57, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”

„Art. 77. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 8 pkt 1 i 2, art. 22 pkt 1, art. 27 oraz art. 58 pkt 1, które wchodzi w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia.”;

- 4) odnośnika nr 1 oraz art. 56 i art. 57 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011, str. 1).”

„Art. 56. Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 57. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.”;

- 5) odnośnika nr 1 oraz art. 42 ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1228), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 90);
- 2) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 558 oraz Dz. Urz. UE L 87 z 02.04.2016, str. 35);
- 3) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 69 z 15.03.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 87 z 02.04.2016, str. 35 oraz Dz. Urz. UE L 111 z 27.04.2016, str. 1);
- 4) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/341 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do przepisów przejściowych dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego w okresie, gdy nie działają jeszcze odpowiednie systemy teleinformatyczne, i zmieniającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 (Dz. Urz. UE L 69 z 15.03.2016, str. 1).”

„Art. 42. Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.”.

Marszałek Sejmu: *M. Kuchciński*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 29 sierpnia 2016 r. (poz. 1572)

USTAWA

z dnia 19 sierpnia 2011 r.

o usługach płatniczych¹⁾

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady świadczenia usług płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego, w tym:

- 1) warunki świadczenia usług płatniczych, w szczególności dotyczące przejrzystości postanowień umownych i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych;
- 2) prawa i obowiązki stron wynikające z umów o świadczenie usług płatniczych, a także zakres odpowiedzialności dostawców z tytułu wykonywania usług płatniczych;
- 2a) warunki wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego;
- 3) zasady prowadzenia działalności przez instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym za pośrednictwem agentów, oraz zasady sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami.

2. Ustawa określa również podstawowe zasady funkcjonowania rynku krajowych transakcji płatniczych przy użyciu kart płatniczych.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) agent – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, działająca w imieniu i na rzecz instytucji płatniczej, biura usług płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego albo oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych, a w odniesieniu do pieniądza elektronicznego – w zakresie jego wykupu;
- 1a) agent rozliczeniowy – dostawcę prowadzącego działalność w zakresie świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5;
- 1b) akceptant – odbiorcę innego niż konsument, na rzecz którego agent rozliczeniowy świadczy usługę płatniczą;
- 2) bazowa stopa procentowa – stopę procentową pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, która może być zweryfikowana przez obie strony umowy o świadczenie usług płatniczych;
- 2a) biuro usług płatniczych – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisaną do rejestru biur usług płatniczych, prowadzącą działalność w zakresie świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6;
- 3) bliskie powiązania – bliskie powiązania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”;
- 4) data waluty – moment w czasie, od którego lub do którego dostawca nalicza odsetki od środków pieniężnych, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
- 5) dzień roboczy – dzień roboczy odpowiednio dostawcy płatnika lub dostawcy odbiorcy;
- 6) goszczące państwo członkowskie – państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca świadczy usługi płatnicze, w tym za pośrednictwem agenta prowadzącego działalność w tym państwie lub przez znajdujący się w tym państwie oddział, lub wydawca pieniądza elektronicznego wydaje pieniądź elektroniczny, w tym przez znajdujący się w tym państwie oddział;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1, z późn. zm.).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904, 996 i 1177.

- 7) grupa:
- a) jednostkę dominującą wraz z jednostkami zależnymi oraz:
 - jednostką, w której jednostka dominująca lub jej jednostka zależna posiadają udziały albo akcje, lub
 - jednostką współzależną,
 - b) jednostki powiązane w ten sposób, że więcej niż połowa członków organu zarządzającego, nadzorującego lub organów administrujących danej jednostki jednocześnie pełni funkcje kierownicze lub jest członkami organu nadzorującego lub organu administrującego innej jednostki, lub
 - c) jednostki powiązane w ten sposób, że dana jednostka ma wpływ na kierowanie polityką finansową i operacyjną innej jednostki;
- 8) hybrydowa instytucja pieniądza elektronicznego – instytucję pieniądza elektronicznego wykonującą oprócz wydawania pieniądza elektronicznego, usług płatniczych lub działalności, o której mowa w art. 132j ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 3, inną działalność gospodarczą;
- 9) hybrydowa instytucja płatnicza – instytucję płatniczą wykonującą oprócz usług płatniczych, wydawania pieniądza elektronicznego lub działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 3, inną działalność gospodarczą;
- 9a) hybrydowe biuro usług płatniczych – biuro usług płatniczych wykonujące oprócz usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6, inną działalność gospodarczą;
- 10) instrument płatniczy – zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika i dostawcę zbiór procedur, wykorzystywane przez użytkownika do złożenia zlecenia płatniczego;
- 10a) instytucja pieniądza elektronicznego – krajową instytucję pieniądza elektronicznego i unijną instytucję pieniądza elektronicznego;
- 11) instytucja płatnicza – krajową instytucję płatniczą i unijną instytucję płatniczą;
- 12) jednostka – jednostkę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”;
- 13) jednostka dominująca – jednostkę dominującą w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości;
- 14) jednostka współzależna – jednostkę współzależną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 40 ustawy o rachunkowości;
- 15) jednostka zależna – jednostkę zależną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 39 ustawy o rachunkowości;
- 15a) karta płatnicza – karta uprawniająca do wypłaty gotówki lub umożliwiająca złożenie zlecenia płatniczego za pośrednictwem akceptanta lub agenta rozliczeniowego, akceptowana przez akceptanta w celu otrzymania przez niego należnych mu środków;
- 15aa)³⁾ karta debetowa – kartę płatniczą umożliwiającą wykonywanie transakcji płatniczych, z wyjątkiem transakcji w ciężar środków pieniężnych udostępnionych użytkownikowi z tytułu kredytu, a w przypadku instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego – kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3;
- 15ab)³⁾ karta kredytowa – kartę płatniczą umożliwiającą wykonywanie transakcji płatniczych w ciężar środków pieniężnych udostępnionych użytkownikowi z tytułu kredytu, a w przypadku instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego – kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3;
- 15b) krajowa instytucja pieniądza elektronicznego – osobę prawną, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego;
- 16) krajowa instytucja płatnicza – osobę prawną, która zgodnie z art. 60 ust. 1 uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej;
- 16a) krajowa transakcja płatnicza – transakcję płatniczą, w przypadku której dostawca płatnika i dostawca odbiorcy prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 17) macierzyste państwo członkowskie – państwo członkowskie, na terenie którego dostawca lub wydawca pieniądza elektronicznego ma swoją siedzibę albo, jeżeli podmiot ten nie posiada siedziby zgodnie z właściwym dla niego prawem państwa członkowskiego, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego główne miejsce wykonywania działalności;

³⁾ Dodany przez art. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. poz. 1916), która weszła w życie z dniem 29 stycznia 2015 r.

- 18) odbiorca – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, będącą odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- 19) oddział – oddział w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁴⁾), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, przy czym w przypadku unijnej instytucji płatniczej, unijnej instytucji pieniądza elektronicznego oraz zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego wszystkie jej oddziały znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się za jeden oddział;
- 19a)⁵⁾ opłata interchange – ustaloną przez organizację kartową opłatę z tytułu transakcji płatniczej wykonywanej przy użyciu karty płatniczej, uiszczaną przez agenta rozliczeniowego na rzecz wydawcy karty płatniczej;
- 19aa)⁶⁾ opłata akceptanta – opłatę z tytułu transakcji płatniczej wykonywanej przy użyciu karty płatniczej, pobieraną przez agenta rozliczeniowego od akceptanta, na którą składa się:
 - a) opłata interchange,
 - b) opłata systemowa,
 - c) marża agenta rozliczeniowego;
- 19ab)⁶⁾ opłata systemowa – opłatę z tytułu transakcji płatniczej wykonywanej przy użyciu karty płatniczej, stanowiącą przychód organizacji kartowej;
- 19b) organizacja kartowa – podmiot określający zasady wydawania i akceptowania kart płatniczych, zawierający umowy z wydawcami kart płatniczych lub agentami rozliczeniowymi;
- 20) osoba zarządzająca – członek zarządu, a w przypadku podmiotu nieposiadającego zarządu – osobę odpowiedzialną za zarządzanie tym podmiotem niepodlegającą służbowo innej osobie, przy czym w przypadku hybrydowej instytucji płatniczej lub hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego – odpowiednio właściwego członka zarządu lub osobę odpowiedzialną za zarządzanie działalnością takiej instytucji w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego, a w przypadku hybrydowego biura usług płatniczych – odpowiednio właściwego członka zarządu lub osobę odpowiedzialną za zarządzanie działalnością takiego biura w zakresie usług płatniczych;
- 21) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej albo państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 21a) pieniądz elektroniczny – wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, wydawaną, z obowiązkiem jej wykupu, w celu dokonywania transakcji płatniczych, akceptowaną przez podmioty inne niż wyłącznie wydawca pieniądza elektronicznego;
- 22) płatnik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, składającą zlecenie płatnicze;
- 23) pojedyncza transakcja płatnicza – transakcję płatniczą nieobjętą umową ramową;
- 24) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;
- 25) rachunek płatniczy – rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych, przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych;
- 26) referencyjny kurs walutowy – kurs walutowy udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzący z publicznie dostępnego źródła;
- 27) system płatności – system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i znormalizowanych regułach oraz wspólnych zasadach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych, w szczególności system płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2016 r. poz. 1224), zwanej dalej „ustawą o ostateczności rozrachunku”;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 352, 615, 780, 868, 903, 960, 1165 i 1228.

⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

⁶⁾ Dodany przez art. 1 pkt 1 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

- 27a) średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu – ustalana na pierwszy dzień kalendarzowy każdego miesiąca średnią arytmetyczną sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich 6 miesięcy kalendarzowych;
- 27b) środki finansowe – środki pieniężne oraz środki niepieniężne o wiarygodnie określonej wartości i stopniu płynności umożliwiającym niezwłoczne pokrycie ryzyka lub straty środkami pieniężnymi uzyskanymi z tych środków niepieniężnych;
- 28) środki porozumiewania się na odległość – środki, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą, które nie wymagają jednoczesnej obecności dostawcy i użytkownika;
- 29) transakcja płatnicza – zainicjowaną przez płatnika lub odbiorcę wpłatę, transfer lub wypłatę środków pieniężnych;
- 30) trwałe nośnik informacji – nośnik umożliwiający użytkownikowi przechowywanie adresowanych do niego informacji w sposób umożliwiający dostęp do nich przez okres odpowiedni do celów sporządzenia tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- 31) umowa ramowa – umowę o usługę płatniczą regulującą wykonywanie indywidualnych transakcji płatniczych, która może zawierać postanowienia w zakresie prowadzenia rachunku płatniczego;
- 31a) unijna instytucja pieniądza elektronicznego – osobę prawną, której właściwe organy nadzorcze wydały zezwolenie na wydawanie pieniądza elektronicznego;
- 32) unijna instytucja płatnicza – osobę prawną, której właściwe organy nadzorcze wydały zezwolenie na świadczenie usług płatniczych;
- 33) unikatowy identyfikator – kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę dla użytkownika, która jest dostarczana przez jednego użytkownika w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika lub jego rachunku płatniczego;
- 34) użytkownik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika lub odbiorcy;
- 35) właściwe organy nadzorcze – władze innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich uprawnione na mocy obowiązujących w tych państwach przepisów do wydawania zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych przez unijne instytucje płatnicze lub na wydawanie pieniądza elektronicznego przez unijne instytucje pieniądza elektronicznego;
- 35a) wydawca instrumentu płatniczego – podmiot świadczący usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4;
- 35b) zagraniczna instytucja pieniądza elektronicznego – podmiot z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim, inny niż bank zagraniczny, uprawniony zgodnie z prawem państwa siedziby do wydawania pieniądza elektronicznego;
- 35c) wydawca karty płatniczej – dostawcę wydającego kartę płatniczą do dyspozycji płatnika;
- 36) zlecenie płatnicze – oświadczenie płatnika lub odbiorcy skierowane do jego dostawcy zawierające polecenie wykonania transakcji płatniczej;
- 37) znaczny pakiet akcji lub udziałów – akcje lub udziały w ilości:
- oznaczającej posiadanie przez jednostkę bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 10% kapitału innej jednostki,
 - uprawniającej jednostkę do wykonywania praw z co najmniej 10% głosów w organie stanowiącym innej jednostki lub
 - dającej inne prawa do kapitału jednostki w sposób umożliwiający wywieranie wpływu na kierowanie jej polityką finansową i operacyjną.

Art. 3. 1. Przez usługi płatnicze rozumie się działalność polegającą na:

- przyjmowaniu wpłat gotówki i dokonywaniu wypłat gotówki z rachunku płatniczego oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku;
- wykonywaniu transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub u innego dostawcy:
 - przez wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
 - przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego,
 - przez wykonywanie usług polecenia przelewu, w tym stałych zleceń;

- 3) wykonywaniu transakcji płatniczych wymienionych w pkt 2, w ciężar środków pieniężnych udostępnionych użytkownikowi z tytułu kredytu, a w przypadku instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego – kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3;
- 4) wydawaniu instrumentów płatniczych;
- 5) umożliwianiu wykonania transakcji płatniczych, zainicjowanych przez akceptanta lub za jego pośrednictwem, instrumentem płatniczym płatnika, w szczególności na obsłudze autoryzacji, przesyłaniu do wydawcy karty płatniczej lub systemów płatności zleceń płatniczych płatnika lub akceptanta, mających na celu przekazanie akceptantowi należnych mu środków, z wyłączeniem czynności polegających na jej rozliczaniu i rozrachunku w ramach systemu płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku (acquiring);
- 6) świadczeniu usługi przekazu pieniężnego;
- 7) wykonywaniu transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest dostawcy usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą.

2. Polecenie zapłaty oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu określoną kwotą rachunku płatniczego płatnika na skutek transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę, dokonywanej na podstawie zgody, której płatnik udzielił odbiorcy, dostawcy odbiorcy lub dostawcy płatnika.

3. Usługa przekazu pieniężnego oznacza usługę płatniczą świadczoną bez pośrednictwa rachunku płatniczego prowadzonego dla płatnika, polegającą na transferze do odbiorcy lub do innego dostawcy przyjmującego środki pieniężne dla odbiorcy środków pieniężnych otrzymanych od płatnika lub polegającą na przyjęciu środków pieniężnych dla odbiorcy i ich udostępnieniu odbiorcy.

Art. 4. 1. Działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych może być wykonywana wyłącznie przez dostawców usług płatniczych, zwanych dalej „dostawcami”.

2. Dostawcą może być wyłącznie:

- 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe;
- 2) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy – Prawo bankowe;
- 3) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe i odpowiednio oddział instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy – Prawo bankowe;
- 4) instytucja pieniądza elektronicznego;
- 5) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do świadczenia usług płatniczych oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych;
- 6) instytucja płatnicza;
- 7) Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, oraz bank centralny innego państwa członkowskiego – gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej;
- 8) organ administracji publicznej;
- 9) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa lub Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.⁷⁾), zwanej dalej „ustawą o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych” – w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają je do świadczenia usług płatniczych, zwane dalej „kasą oszczędnościowo-kredytową”;
- 10) biuro usług płatniczych.

2a. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i jego wykupu może być wykonywana wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904, 996 i 1177.

2b. Wydawcą pieniądza elektronicznego może być wyłącznie podmiot, o którym mowa w ust. 2 pkt 1–4 i 6–8, oraz:

- 1) oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do wydawania pieniądza elektronicznego oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim przepis art. 13 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. poz. 1109, z 2012 r. poz. 1529 oraz z 2013 r. poz. 1036) uprawnia ją do wydawania pieniądza elektronicznego;
- 3) kasa oszczędnościowo-kredytowa.

3. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego oraz ich oddziały i agenci tych podmiotów wykonujący działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, a także kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz ich oddziały podlegają wpisowi do rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego, zwanego dalej „rejestrem”.

4. Określenie „usługi płatnicze” dla określenia wykonywanej działalności gospodarczej, w tym jako element nazwy (firmy), lub w reklamie może być używane wyłącznie przez dostawców usług płatniczych.

5. Wyłącznie uprawnionymi do używania w nazwie (firmie) określenia:

- 1) „instytucja płatnicza” – są instytucje płatnicze;
- 2) „biuro usług płatniczych” – są biura usług płatniczych.

6. Określenie „wydawanie pieniądza elektronicznego” dla określenia wykonywanej działalności gospodarczej, w tym jako element nazwy (firmy), lub w reklamie może być używane wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.

7. Wyłącznie uprawnionymi do używania w nazwie (firmie) określenia „instytucja pieniądza elektronicznego” są instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.

Art. 5. 1. Przepisy ustawy stosuje się do usług płatniczych świadczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w obrocie z innymi państwami członkowskimi.

2. Przepisy działów I–III, z wyłączeniem art. 14a–14c i art. 59, oraz przepisy działu IX stosuje się jedynie w przypadkach, gdy:

- 1) zarówno dostawca płatnika jak i dostawca odbiorcy lub jedyny dostawca w transakcji płatniczej prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) jeden dostawca prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a drugi na terytorium innego państwa członkowskiego.

3. Przepisy działów I–III oraz działu IX stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego. Przepisy art. 14a–14c stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.

4. Przepisy ustawy stosuje się do wydawania pieniądza elektronicznego w każdej walucie.

5. (uchylony)

Art. 6. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie w gotówce bezpośrednio między płatnikiem a odbiorcą;
- 2) transakcji płatniczych między płatnikiem a odbiorcą dokonywanych za pośrednictwem osoby wykonującej czynności zmierzające do zawarcia przez płatnika i odbiorcę oznaczonej umowy lub zawierającej taką umowę w imieniu lub na rzecz płatnika albo odbiorcy;
- 3) transportu banknotów i monet, w szczególności ich odbierania, przetwarzania oraz dostarczania;
- 4) transakcji płatniczych w ramach wykonywanego niezawodowo gromadzenia i dostarczania gotówki w toku działalności niezarobkowej, w szczególności zbierania i wydatkowania środków pieniężnych w ramach zbiórek publicznych;
- 5) usług, w ramach których odbiorca, na żądanie płatnika zgłoszone przed wykonaniem transakcji płatniczej mającej na celu dokonanie zapłaty za zakupione towary lub usługi, w ramach tej transakcji płatniczej wypłaca płatnikowi gotówkę (usług „cash back”);
- 6) wymiany walutowej z gotówki na gotówkę bez pośrednictwa rachunku płatniczego;

- 7) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów w postaci papierowej, wystawionych na dostawcę w celu postawienia środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy:
 - a) czeku zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o czekach (Dz. U. z 1937 r. poz. 181),
 - b) czeku podobnego do czeku, o którym mowa w lit. a, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną konwencji, o której mowa w lit. a,
 - c) weksla trasowanego zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych (Dz. U. z 1937 r. poz. 175),
 - d) weksla trasowanego podobnego do weksla, o którym mowa w lit. c, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną konwencji, o której mowa w lit. c,
 - e) znaku legitymacyjnego, w tym voucherów,
 - f) czeku podróznego,
 - g) przekazu pocztowego w rozumieniu aktów Światowego Związku Pocztowego;
- 8) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub w ramach systemu rozrachunku papierów wartościowych, o którym mowa w art. 1 pkt 2 ustawy o ostateczności rozrachunku;
- 9) transakcji płatniczych dokonywanych w związku z obsługą instrumentów finansowych i wynikających z nich praw, w tym dywidend, innych dochodów, oraz transakcji dokonywanych w związku ze sprzedażą lub umorzeniem papierów wartościowych, w szczególności dokonywanych przez podmioty wymienione w pkt 8 lub podmioty podlegające nadzorowi sprawowanemu na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174, 615, 888 i 996), zwanej dalej „ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym”;
- 10) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jeżeli nie wchodzi w posiadanie środków pieniężnych będących przedmiotem transakcji płatniczej, w szczególności usług przetwarzania i przechowywania danych, usług powierniczych i ochrony prywatności, usług przekazywania pomiędzy płatnikiem a odbiorcą informacji o transakcji płatniczej, uwierzytelniania danych i podmiotów, dostarczania technologii informatycznych (IT) i sieci komunikacyjnych, dostarczania i utrzymania terminali i urządzeń wykorzystywanych do świadczenia usług płatniczych;
- 11) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać:
 - a) w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w placówkach wydawców tych instrumentów lub placówkach podmiotów trzecich związanych z wydawcą umową handlową, inną niż umowa o świadczenie usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5,
 - b) w ramach ograniczonej sieci dostawców usług lub
 - c) w odniesieniu do ograniczonego zakresu towarów lub usług;
- 12) transakcji płatniczych przeprowadzanych przy użyciu jakichkolwiek urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane przy pomocy takiego urządzenia, jeżeli dostawca usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych świadczy również inne usługi, w szczególności dostarcza narzędzia dostępu, dystrybucji lub wyszukiwania;
- 13) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;
- 14) transakcji płatniczych przeprowadzanych między jednostką dominującą a jednostką zależną lub między jednostkami zależnymi od tej samej jednostki dominującej, z udziałem dostawcy należącego do tej samej grupy;
- 15) usług wypłat gotówki przy użyciu bankomatów, świadczonych przez dostawców działających na rzecz co najmniej jednego wydawcy instrumentów płatniczych i niebędących stroną umowy ramowej z osobą wypłacającą gotówkę z rachunku płatniczego przy użyciu bankomatu, jeżeli dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych;
- 16) usług wykonywanych wyłącznie z wykorzystaniem papierowych książeczek oszczędnościowych, w przypadku gdy wszelkie transakcje są rejestrowane wyłącznie w tych książeczkach.

Art. 7. 1. Środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego w związku ze świadczeniem usług płatniczych oraz w zamian za wydawany pieniądź elektroniczny nie stanowią depozytu ani innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 726 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585).

2. Instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe.

3. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym w instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić żadnych innych pożytków użytkownikowi.

4. Środki pieniężne otrzymywane w zamian za wydawany pieniądź elektroniczny nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić posiadaczowi pieniądza elektronicznego żadnych innych pożytków uzależnionych od okresu posiadania pieniądza elektronicznego.

Art. 8. 1. Postanowienia umów o usługi płatnicze oraz umów o wydanie pieniądza elektronicznego nie mogą być mniej korzystne dla użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego niż przepisy ustawy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. Postanowienia umów o usługi płatnicze oraz umów o wydanie pieniądza elektronicznego mniej korzystne dla użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego niż przepisy ustawy są nieważne; zamiast nich stosuje się odpowiednie przepisy ustawy.

Art. 9. 1. Zasady dostępu do systemów płatności dla dostawców powinny być ustalane według obiektywnych, równych i proporcjonalnych kryteriów, a ograniczenia w dostępie do tych systemów nie mogą być większe niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony finansowej i operacyjnej stabilności systemu płatności.

2. Systemy płatności nie mogą wprowadzać:

- 1) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;
- 2) zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania między:
 - a) dostawcami wymienionymi w art. 4 ust. 2 pkt 1–8 lub
 - b) dostawcami wpisanymi do rejestru, nieposiadającymi zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 lub art. 132a ust. 1;
- 3) ograniczeń ze względu na rodzaj podmiotu lub formę prawną prowadzonej działalności.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do:

- 1) systemów płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy,
- 2) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców należących do grupy złożonej z jednostek mających powiązania kapitałowe, w których jedna z powiązanych jednostek sprawuje kontrolę nad pozostałymi powiązanimi jednostkami, lub
- 3) systemów płatności, w których jedyny dostawca występujący jako pojedyncza jednostka lub grupa:
 - a) działa lub może działać jako dostawca zarówno płatnika, jak i odbiorcy, oraz ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie systemem oraz
 - b) udziela zezwolenia na uczestniczenie w systemie innym dostawcom.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 3 lit. b, dostawcy nie mogą negocjować między sobą opłat w odniesieniu do systemu płatności, ale mogą ustalić własny cennik w odniesieniu do płatników i odbiorców.

5. Zastosowanie się do zasad określonych w ust. 1 i 2 przez podmiot zamierzający prowadzić system płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku lub podmiot prowadzący już taki system, jest oceniane przez Prezesa NBP w ramach postępowania w sprawie uzyskania zgody, o której mowa w art. 16 ust. 1 i 3 ustawy o ostateczności rozrachunku.

Art. 10. Dostawcy i podmioty prowadzące systemy płatności mogą przetwarzać dane osobowe w zakresie niezbędnym do zapobiegania oszustwom związanym z wykonywanymi usługami płatniczymi lub prowadzeniem systemu płatności oraz dochodzenia i wykrywania tego rodzaju oszustw przez właściwe organy, z wyjątkiem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

Art. 11. 1. Do zachowania tajemnicy zawodowej dotyczącej działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, w charakterze dostawcy, a także działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego oraz działalności polegającej na świadczeniu usług ściśle powiązanych z usługami płatniczymi lub wydawaniem pieniądza elektronicznego są obowiązane:

- 1) osoby zarządzające oraz inne osoby wchodzące w skład organów statutowych dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego;

- 2) osoby pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku pracy;
- 3) osoby lub podmioty pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, w tym agenci dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego, inni przedsiębiorcy dokonujący wykupu pieniądza elektronicznego oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 lub art. 132v ust. 1;
- 4) osoby lub podmioty pozostające w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze z podmiotem pozostającym z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku, o którym mowa w pkt 3.

2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej istnieje również po zakończeniu pełnienia funkcji lub ustaniu stosunków prawnych, o których mowa w ust. 1.

3. Tajemnica zawodowa, w rozumieniu ust. 1, obejmuje informacje dotyczące użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego w związku ze świadczonymi mu usługami płatniczymi, wydawanym mu pieniądzem elektronicznym lub udzielonym mu kredytem zgodnie z art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3, w tym oznaczenie rachunku płatniczego użytkownika oraz stan tego rachunku, a także inne informacje związane z transakcjami płatniczymi oraz zawieranymi z użytkownikiem lub posiadaczem pieniądza elektronicznego umowami, jeżeli nieuprawnione ujawnienie takiej informacji mogłoby narazić na szkodę prawnie chroniony interes użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.

Art. 12. 1. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazywanie informacji objętej tajemnicą zawodową:

- 1) organowi sprawującemu nadzór lub kontrolę nad dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w związku z czynnościami podejmowanymi w zakresie nadzoru lub kontroli;
- 2) w wykonaniu uprawnienia albo obowiązku określonego w odrębnych przepisach;
- 3) innym dostawcom, wydawcom pieniądza elektronicznego, użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego, w ramach świadczenia usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego, zgodnie z otrzymanym zleceniem płatniczym lub zawartą umową;
- 4) za wyrażoną na piśmie zgodą użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.

2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt 3 i 4 mogą wykorzystywać uzyskaną informację tylko zgodnie z celem jej przekazania.

Art. 12a. 1. Wydawcy instrumentów płatniczych mogą wymieniać między sobą informacje o użytkownikach, z którymi umowa o wydanie instrumentu płatniczego została rozwiązana z powodu jej nienależytego wykonania przez użytkownika.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują wskazanie przyczyny rozwiązania umowy oraz:

- 1) w przypadku użytkownika będącego osobą fizyczną:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL;
- 2) w przypadku użytkownika niebędącego osobą fizyczną:
 - a) nazwę (firmę), siedzibę i adres,
 - b)⁸⁾ numer identyfikacji podatkowej (NIP).

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, może udostępniać wydawcom instrumentów płatniczych i gromadzić w tym celu instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy – Prawo bankowe.

4. Agenci rozliczeniowi są obowiązani wymieniać między sobą informacje o akceptantach, z którymi umowa o usługę płatniczą określona w art. 3 ust. 1 pkt 5 została rozwiązana z powodu jej nienależytego wykonania przez akceptanta.

5. Agent rozliczeniowy jest obowiązany udostępnić informacje, o których mowa w ust. 4, wydawcy instrumentu płatniczego na jego żądanie.

6. Informacje, o których mowa w ust. 4, obejmują wskazanie przyczyny rozwiązania umowy oraz:

- 1) w przypadku akceptanta będącego osobą fizyczną – dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1;

⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 56 pkt 1 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893), która weszła w życie z dniem 19 maja 2016 r.

2) w przypadku akceptanta niebędącego osobą fizyczną – dane, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

7. Okres przechowywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 4, nie może przekraczać 5 lat od dnia rozwiązania umowy.

8. Wydawca instrumentu płatniczego i agent rozliczeniowy, którzy w związku z prowadzoną działalnością dowiedzieli się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, są obowiązani niezwłocznie zawiadomić o tym organy powołane do ścigania tych przestępstw. Do zawiadomienia dołącza się niezbędne informacje lub dokumenty, w szczególności wskazuje się informacje określone w ust. 1 i 4.

Art. 13. Jeżeli odrębne przepisy określają inne zasady ochrony informacji stanowiących tajemnicę zawodową zgodnie z art. 11 ust. 3, do ochrony tych informacji stosuje się przepisy odrębne.

Art. 14. Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22):

- 1) przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3, 5 i 9 – sprawują organy właściwe do sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami;
- 2) przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4, 6 i 10, oraz przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego, zwana dalej „KNF”, z tym że w przypadku unijnych instytucji płatniczych i unijnych instytucji pieniądza elektronicznego – wyłącznie w zakresie określonym ustawą.

Art. 14a. 1. Agent rozliczeniowy jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje obejmujące:

- 1) liczbę akceptantów, na rzecz których świadczy usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, i liczbę stosowanych przez nich urządzeń akceptujących instrumenty płatnicze;
- 2) liczbę i wartość wykonanych transakcji płatniczych, których dotyczyła usługa płatnicza, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5;
- 3) liczbę i wartość wykonanych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu oraz wysokość spowodowanych nimi strat agenta rozliczeniowego i akceptantów.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał lub za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

3. NBP przekazuje KNF dane, o których mowa w ust. 1 pkt 3, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14b. 1. Wydawca instrumentu płatniczego jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje obejmujące:

- 1) rodzaj i liczbę wydanych instrumentów płatniczych;
- 2) liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych;
- 3) liczbę udostępnionych bankomatów oraz liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy ich użyciu;
- 4) liczbę i wartość wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu oraz wysokość spowodowanych nimi strat.

2. W informacjach przekazywanych zgodnie z ust. 1 odrębnie przedstawia się informacje dotyczące instrumentów płatniczych, na których jest przechowywany pieniądz elektroniczny wydany przez inny podmiot. Informacje te obejmują:

- 1) rodzaj i liczbę wydanych instrumentów płatniczych;
- 2) liczbę urządzeń akceptujących wydane instrumenty płatnicze oraz liczbę urządzeń umożliwiających zasilenie takich instrumentów;
- 3) liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych;
- 4) liczbę i wartość transakcji zasilenia wydanych instrumentów płatniczych;
- 5) liczbę i wartość wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu oraz wysokość spowodowanych nimi strat.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał lub za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

4. NBP przekazuje KNF dane, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i ust. 2 pkt 5, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14c. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje o wartości wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

2. Jeżeli wydawca pieniądza elektronicznego wydaje równocześnie instrument płatniczy, na którym jest przechowywany wydawany przez niego pieniądz elektroniczny, informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują dodatkowo informacje o tych instrumentach w zakresie określonym w art. 14b ust. 2.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał lub za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

4. NBP przekazuje KNF dane, o których mowa w art. 14b ust. 2 pkt 5, przekazane zgodnie z ust. 2 niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14d. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 14a–14c, przekazywanych Narodowemu Bankowi Polskiemu oraz sposób realizacji obowiązku ich przekazywania, kierując się potrzebą zapewnienia Narodowemu Bankowi Polskiemu dostępu do danych niezbędnych do dokonywania okresowych ocen rozliczeń pieniężnych.

Art. 15. 1. Użytkownik lub posiadacz pieniądza elektronicznego może wnieść do organu sprawującego nadzór nad dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego skargę na działanie tego dostawcy, wydawcy pieniądza elektronicznego lub agenta takiego podmiotu, jeżeli działanie to narusza przepisy prawa.

2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje także osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niebędącym osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, którym odmówiono świadczenia usług płatniczych lub wydania pieniądza elektronicznego, oraz organizacjom konsumenckim.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym, informuje skarżącego o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.

4. Jeżeli w stosunku do danego dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego nie można ustalić organu sprawującego nadzór, skargę wnosi się bezpośrednio do tego dostawcy lub wydawcy; przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

5. Do skarg, o których mowa w ust. 1–4, nie stosuje się przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868 i 996).

DZIAŁ II

Obowiązki informacyjne w zakresie świadczenia usług płatniczych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 16. Dostawca i użytkownik niebędący konsumentem mogą uzgodnić, że przepisów niniejszego działu, z wyłączeniem art. 32a, nie stosuje się w całości lub w części.

Art. 17. 1. Dostawca nie może pobierać od użytkownika opłat za dostarczanie informacji wymaganych na podstawie przepisów niniejszego działu.

2. Dostawca i użytkownik mogą uzgodnić opłaty za:

- 1) przekazywanie na wniosek użytkownika informacji innych niż wymagane na podstawie przepisów niniejszego działu,
- 2) większą częstotliwość przekazywania informacji niż wymagana na podstawie przepisów niniejszego działu lub
- 3) przekazywanie informacji wymaganych na podstawie przepisów niniejszego działu za pomocą innych niż określone w umowie ramowej środków porozumiewania się.

3. Jeżeli dostawca, zgodnie z ust. 2, jest uprawniony do pobierania opłat za przekazywanie informacji, opłaty te nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych przez dostawcę w związku z ich przekazywaniem.

Art. 18. Ciężar udowodnienia spełnienia przez dostawcę wymogów w zakresie przekazania użytkownikowi informacji określonych w przepisach niniejszego działu spoczywa na dostawcy.

Art. 19. 1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą równowartości w walucie polskiej 30 euro albo które mają

ustalony limit wydatków w wysokości nieprzekraczającej równowartości w walucie polskiej 150 euro, albo służą do przechowywania środków pieniężnych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy:

- 1) dostawca dostarcza płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia decyzji, w tym o:
 - a) możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego, w tym informacje, o których mowa w art. 32a,
 - b) zakresie odpowiedzialności ponoszonej za wykonanie usługi przez dostawcę,
 - c) pobieranych opłatach,
 - d) miejscu, w którym można w łatwy sposób uzyskać dostęp do informacji określonych w art. 27;
- 2) strony mogą uzgodnić, że art. 29 nie ma zastosowania, a dostawca nie ma obowiązku proponowania zmian w postanowieniach umowy ramowej w sposób określony w art. 26 ust. 1;
- 3) strony mogą uzgodnić, że po wykonaniu transakcji płatniczej:
 - a) dostawca udostępnia użytkownikowi jedynie informacje umożliwiające zidentyfikowanie transakcji płatniczej i jej kwoty oraz pobranych opłat, a w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy – informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu,
 - b) dostawca nie ma obowiązku udostępniania informacji, o których mowa w lit. a, jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca nie ma technicznej możliwości ich dostarczenia; dostawca zapewnia jednak płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków pieniężnych.

2. W przypadku transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z ust. 1 pkt 1–3, mogą zostać w umowie ramowej podwyższone o 100%.

3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z ust. 1 pkt 1–3, wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.

Art. 20. 1. Jeżeli odbiorca żąda opłaty za korzystanie z danego instrumentu płatniczego lub oferuje zniżkę, jest obowiązany poinformować o tym płatnika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.

2. Jeżeli dostawca lub inny podmiot uczestniczący w transakcji płatniczej żąda opłaty za korzystanie z danego instrumentu płatniczego, jest obowiązany poinformować o tym użytkownika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.

3. W razie niepoinformowania o opłacie, odpowiednio płatnik albo użytkownik nie są zobowiązani do jej uiszczenia. W razie niepoinformowania płatnika o oferowanej zniżce uznaje się, że umowa jest zawarta z uwzględnieniem zniżki oferowanej przez odbiorcę.

Rozdział 2

Pojedyncze transakcje płatnicze

Art. 21. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca nie jest obowiązany do dostarczania ani udostępniania informacji, którą użytkownik już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

Art. 22. 1. Dostawca jest obowiązany zapewnić użytkownikowi łatwy dostęp do informacji, o których mowa w art. 23 ust. 1, art. 24 i art. 25, a na wniosek użytkownika dostarczyć mu je w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje te formułuje się w przejrzystej i czytelnej formie.

2. Informacje określone w art. 23 ust. 1 dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy lub oferty pojedynczej transakcji płatniczej. Jeżeli umowa o pojedynczą transakcję płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość niepozwalających dostawcy na wykonanie tego obowiązku, dostawca wykonuje ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej. W przypadku gdy użytkownik wnioskuje o dostarczenie informacji w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, dostawca wykonuje ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej.

3. Dostawca może spełnić obowiązek, o którym mowa w ust. 2, dostarczając, co najmniej w formie elektronicznej, wzór umowy o pojedynczą transakcję płatniczą lub formularz zlecenia płatniczego, zawierający informacje określone w art. 23 ust. 1.

4. W przypadku niewywiązania się przez dostawcę z obowiązku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, użytkownik jest zwolniony z obowiązku uiszczenia opłat; przepis art. 52 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 23. 1. Dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi:

- 1) wyszczególnienie informacji, które muszą być dostarczone przez użytkownika, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane, albo informację, że wystarczające jest podanie unikatowego identyfikatora;
- 2) informację o maksymalnym czasie wykonania świadczonej usługi płatniczej;
- 3) informację o wszelkich opłatach należnych dostawcy od użytkownika, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat;
- 4) informację o kursie walutowym, w tym o referencyjnym kursie walutowym, który będzie zastosowany do transakcji płatniczej, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty.

2. W przypadku gdy strony uzgodnią, iż dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi także inne informacje, w tym określone w art. 27, dostawca zapewnia użytkownikowi łatwy dostęp do tych informacji.

Art. 24. Niezwłocznie po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca płatnika udostępnia płatnikowi informację:

- 1) umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej oraz informacje dotyczące odbiorcy;
- 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;
- 3) o wszelkich opłatach należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat;
- 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę płatnika oraz o kwocie transakcji płatniczej po przeliczeniu walut, jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;
- 5) o dacie otrzymania zlecenia płatniczego.

Art. 25. Niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca odbiorcy udostępnia odbiorcy informację:

- 1) umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane odbiorcy w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
- 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;
- 3) o wszelkich opłatach należnych odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot takich opłat;
- 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę odbiorcy oraz o kwocie transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty;
- 5) o dacie waluty zastosowanej przy uznaniu rachunku.

Rozdział 3

Umowa ramowa o usługę płatniczą

Art. 26. 1. Dostawca jest obowiązany dostarczać użytkownikowi informacje określone w art. 27, art. 29 ust. 1 i 5, art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, z tym że pocztą elektroniczną dostarcza je tylko na wniosek użytkownika. Informacje powinny być sformułowane w przejrzystej i czytelnej formie.

2. Informacje określone w art. 27 dostawca jest obowiązany dostarczyć użytkownikowi w odpowiednim czasie przed zawarciem umowy ramowej. Dostawca może za zgodą użytkownika wykonać ten obowiązek przez zamieszczenie informacji na stronie internetowej, o ile strona taka umożliwia dostęp do niej przez okres właściwy do celów dostarczania tych informacji i pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.

3. Jeżeli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, dostawca dostarcza użytkownikowi informacje określone w art. 27 niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej, jeżeli nie było możliwe ich dostarczenie w terminie określonym w ust. 2.

4. Dostawca może spełnić obowiązek, o którym mowa w ust. 1, 2 albo 3, w zakresie dostarczenia informacji określonych w art. 27, dostarczając projekt umowy ramowej zawierający te informacje.

5. Użytkownik może odstąpić od umowy ramowej zawartej z naruszeniem przepisów ust. 1–3 lub 4 w każdym czasie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji określonych w art. 27, w sposób, o którym mowa w ust. 1.

6. Do indywidualnych transakcji płatniczych dokonywanych na podstawie umowy ramowej przed dopełnieniem przez dostawcę obowiązku określonego w ust. 1–3 lub 4, stosuje się przepis art. 22 ust. 4.

Art. 27. Dostawca przekazuje użytkownikowi następujące informacje:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) dostawcy, siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności, adres poczty elektronicznej oraz, w razie korzystania z usług agenta lub oddziału w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, adres tego agenta lub oddziału, a także wszelkie inne adresy mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą, w tym wskazanie wszystkich miejsc, w których jest wykonywana działalność, oraz informacje o:
 - a) organie sprawującym nadzór nad dostawcą oraz o rejestrze, ze wskazaniem numeru, pod jakim dostawca jest wpisany do tego rejestru, chyba że dostawca w zakresie świadczenia usług płatniczych nie podlega nadzorowi lub nie podlega obowiązkowi uzyskania wpisu do rejestru albo
 - b) właściwym organie nadzorczym oraz o publicznym rejestrze, o którym mowa w art. 13 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywy 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1, z późn. zm.), do którego dostawca jest wpisany w innym państwie członkowskim, z podaniem numeru wpisu w tym rejestrze – w przypadku unijnej instytucji płatniczej, jej agenta lub oddziału;
- 2) dotyczące korzystania z usługi płatniczej:
 - a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej,
 - b) wyszczególnienie informacji, które muszą być dostarczone przez użytkownika, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane albo informację, że wystarczające jest podanie unikatowego identyfikatora,
 - c) określenie sposobu i procedury udzielania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody, a także odwołania zlecenia płatniczego na podstawie art. 40 i art. 51,
 - d) informację na temat momentu, który zgodnie z art. 49 uznaje się za moment otrzymania zlecenia płatniczego,
 - e) informację o maksymalnym czasie wykonania świadczonej usługi płatniczej oraz
 - f) wskazanie limitu wydatków dla transakcji płatniczych wykonywanych za pomocą instrumentu płatniczego, o którym mowa w art. 41 ust. 1;
- 3) dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:
 - a) informację o wszelkich opłatach należnych dostawcy od użytkownika, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat,
 - b) informację o stopach procentowych, jeżeli mają zastosowanie, lub o kursach walutowych, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty, w tym o bazowych stopach procentowych i referencyjnych kursach walutowych, oraz o sposobie obliczania faktycznej wysokości odsetek i kursu walutowego oraz
 - c) o ile zostało to uzgodnione – informację o stosowaniu bez uprzedzenia zmienionych wysokości bazowej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego i sposobie informowania o takiej zmianie zgodnie z art. 29 ust. 4;
- 4) dotyczące komunikowania się:
 - a) wskazanie środków porozumiewania się, w tym wymogów technicznych po stronie użytkownika, uzgodnionych przez strony do przekazywania informacji lub do dokonywania zgłoszeń zgodnie z ustawą,
 - b) określenie sposobu oraz częstotliwości udostępniania informacji wymaganych na podstawie ustaw,
 - c) wskazanie języka lub języków, w jakich zawiera się umowę ramową, oraz w jakich strony porozumiewają się w okresie jej obowiązywania oraz
 - d) informację o prawie użytkownika do otrzymania postanowień umowy ramowej oraz informacji zgodnie z art. 28;
- 5) dotyczące środków ochronnych i naprawczych:
 - a) opis środków, jakie powinien przedsięwziąć użytkownik w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2,

- b) o ile zostało to uzgodnione – warunki, na których dostawca zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 41,
 - c) informację o odpowiedzialności płatnika zgodnie z art. 46 ust. 2–5, w tym informacje dotyczące kwoty nieautoryzowanej transakcji płatniczej podlegającej zwrotowi,
 - d) określenie sposobu, w jaki użytkownik ma obowiązek powiadomić dostawcę o przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 44, oraz wskazanie terminu takiego powiadomienia, jak również informacje o odpowiedzialności za nieautoryzowane transakcje płatnicze na podstawie art. 46 ust. 1 i 2,
 - e) informację o odpowiedzialności dostawcy za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie art. 144–146 oraz
 - f) informację o warunkach uzyskania, zgodnie z art. 47 i art. 48, zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana;
- 6) dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej:
- a) o ile, zgodnie z art. 29 ust. 2, zostało to uzgodnione – informację, że jeżeli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian umowy ramowej użytkownik nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę,
 - b) informację o okresie obowiązywania umowy ramowej oraz
 - c) informację o prawie użytkownika do wypowiedzenia umowy ramowej oraz o innych uzgodnieniach dotyczących wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 35 i art. 37;
- 7) dotyczące procedur rozstrzygania sporów:
- a) informację o wszelkich klauzulach umownych mających zastosowanie do umowy ramowej, w szczególności dotyczących prawa właściwego i właściwości sądu, oraz
 - b) informację o pozasądowych procedurach wnoszenia skarg, o których mowa w art. 15, i pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów dostępnych dla użytkownika.

Art. 28. 1. W okresie obowiązywania umowy ramowej użytkownik ma prawo żądać w każdym czasie udostępnienia mu postanowień umowy oraz informacji określonych w art. 27, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Za zgodą użytkownika informacje te mogą być dostarczone pocztą elektroniczną; przepis art. 26 ust. 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

1a.⁹⁾ Przed zawarciem umowy ramowej z akceptantem agent rozliczeniowy jest obowiązany dostarczyć akceptantowi informację o wysokości opłaty akceptanta wraz z wyszczególnieniem składników tej opłaty. Przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

1b.¹⁰⁾ Przepis ust. 1a stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany wysokości opłaty akceptanta.

2. Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 2, w okresie obowiązywania umowy ramowej dostawca powinien w każdym czasie na wniosek użytkownika udostępniać mu, w uzgodniony sposób, informacje dotyczące rachunku płatniczego i wykonanych transakcji płatniczych.

Art. 29. 1. Dostawca informuje o proponowanych zmianach postanowień umownych nie później niż 2 miesiące przed proponowaną datą ich wejścia w życie.

2. Jeżeli umowa ramowa stanowi, że brak sprzeciwu użytkownika wobec proponowanych zmian jest równoznaczny z wyrażeniem na nie zgody, dostawca, informując o zmianach, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany poinformować użytkownika, że:

- 1) jeżeli przed proponowaną datą wejścia w życie zmian użytkownik nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę;
- 2) użytkownik ma prawo, przed datą proponowanego wejścia w życie zmian, wypowiedzieć umowę ramową ze skutkiem natychmiastowym bez ponoszenia opłat;
- 3) w przypadku gdy użytkownik zgłosi sprzeciw zgodnie z pkt 1, ale nie dokona wypowiedzenia umowy ramowej, umowa wygasa z dniem poprzedzającym dzień wejścia w życie proponowanych zmian, bez ponoszenia opłat.

3. Do poinformowania dokonywanego zgodnie z ust. 2 przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

¹⁰⁾ Dodany przez art. 1 pkt 2 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

4. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bez uprzedzenia, pod warunkiem że są korzystniejsze dla użytkowników lub:

- 1) przewiduje to umowa ramowa oraz
- 2) zmiany wynikają ze zmian wysokości bazowych stóp procentowych lub referencyjnych kursów walutowych, których zastosowanie przewiduje umowa ramowa.

5. Dostawca informuje użytkownika o zmianach stopy procentowej bez zbędnej zwłoki, chyba że umowa ramowa określa stałą częstotliwość lub sposób dostarczania albo udostępniania informacji o zmianach stopy procentowej.

6. Dostawcy nie mogą dyskryminować poszczególnych użytkowników z jakiegokolwiek przyczyny przy wprowadzaniu zmian stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych.

Art. 30. W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika, dostawca dostarcza przed wykonaniem indywidualnej transakcji płatniczej na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej, dokładne informacje dotyczące maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, w tym wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.

Art. 31. 1. Po obciążeniu rachunku płatniczego płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej, a w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego, dostawca płatnika jest obowiązany niezwłocznie dostarczyć płatnikowi informacje:

- 1) umożliwiające zidentyfikowanie transakcji płatniczej, i w stosownych przypadkach odbiorcy;
- 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie, w której zostało złożone zlecenie płatnicze;
- 3) o kwocie wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i w stosownych przypadkach ich wyszczególnienie, lub informację o odsetkach należnych od płatnika;
- 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę płatnika oraz o kwocie transakcji płatniczej po przeliczeniu walut, jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;
- 5) o dacie waluty zastosowanej przy obciążeniu rachunku lub o dacie otrzymania zlecenia płatniczego.

2. Strony mogą uzgodnić w umowie ramowej, że informacje, o których mowa w ust. 1, dostawca płatnika udostępnia okresowo co najmniej raz w miesiącu, w uzgodniony sposób umożliwiającą płatnikowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.

Art. 32. 1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca odbiorcy jest obowiązany niezwłocznie dostarczyć odbiorcy informacje:

- 1) umożliwiające odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach płatnika, a także wszelkie inne informacje przekazane odbiorcy w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
- 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
- 3) o kwocie wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej, w tym ich wyszczególnienie, lub informację o odsetkach należnych od odbiorcy;
- 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę odbiorcy oraz informację o kwocie transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut, jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;
- 5) o dacie waluty zastosowanej przy uznaniu rachunku.

2. Strony mogą uzgodnić w umowie ramowej, że informacje, o których mowa w ust. 1, dostawca odbiorcy udostępnia okresowo co najmniej raz w miesiącu, w uzgodniony sposób umożliwiającą odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.

Art. 32a. Wydawca karty płatniczej informuje użytkownika o sposobie oznaczenia akceptantów oraz bankomatów i innych miejsc, w których mogą być dokonywane transakcje płatnicze przy użyciu karty płatniczej.

DZIAŁ III

Prawa i obowiązki w zakresie dostarczania usług płatniczych i korzystania z nich

Rozdział I

Przepisy ogólne

Art. 33. Dostawca i użytkownik niebędący konsumentem mogą uzgodnić, że przepisów art. 34, art. 35–37, art. 40 ust. 3 i 4, art. 45, art. 46 ust. 2–5, art. 47, art. 48, art. 51 oraz art. 144–146 nie stosuje się w całości lub w części oraz mogą

uzgodnić inny niż określony w art. 44 ust. 2 termin powiadomienia dostawcy o stwierdzonych nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych.

Art. 34. Płatności są dokonywane w walucie uzgodnionej przez dostawcę i użytkownika.

Art. 34a. Nieważne są postanowienia umowne zobowiązujące do stosowania zasad nałożonych przez organizację kartową dla transakcji płatniczych z użyciem kart płatniczych wydanych w ramach umowy z inną organizacją kartową.

Art. 34b. Nieważne są postanowienia umowne uniemożliwiające akceptantowi promowanie określonych form płatności, w tym oferowanie zniżki.

Art. 35. 1. Użytkownik może wypowiedzieć umowę ramową w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym, chyba że umowa ramowa przewiduje okres wypowiedzenia. Umowny okres wypowiedzenia nie może przekraczać 1 miesiąca.

2. Dostawca może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem; przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 36. 1. Dostawca nie może pobierać od użytkownika opłat za dostarczenie informacji oraz zastosowanie środków ochronnych i naprawczych, o których mowa w przepisach niniejszego działu, z wyjątkiem opłat, o których mowa w art. 50 ust. 3 oraz art. 51 ust. 6.

2. Wysokość opłat, o których mowa w art. 50 ust. 3 i art. 51 ust. 6, określa umowa użytkownika z dostawcą. Opłaty nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych przez dostawcę w związku z powiadomieniem, o którym mowa w art. 50 ust. 2, lub w związku z odwołaniem zlecenia przez użytkownika.

Art. 37. Opłaty z tytułu świadczenia usług płatniczych pobierane okresowo są należne dostawcy jedynie za okres obowiązywania umowy ramowej. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.

Art. 38. Jeżeli transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem waluty, płatnik i odbiorca ponoszą opłaty określone w umowie zawartej przez każdego z nich ze swoim dostawcą.

Art. 38a. 1.¹¹⁾ Stawka opłaty interchange nie może przekroczyć 0,2% wartości jednostkowej krajowej transakcji płatniczej wykonanej przy użyciu karty debetowej oraz 0,3% wartości jednostkowej krajowej transakcji płatniczej wykonanej przy użyciu karty kredytowej. W przypadku karty płatniczej innej niż karta debetowa lub karta kredytowa stawka opłaty interchange nie może przekroczyć 0,3% wartości jednostkowej krajowej transakcji płatniczej.

2. W przypadku ustalenia w umowie wyższej stawki opłaty interchange niż określona w ust. 1, stosuje się maksymalną stawkę ustawową.

3. W okresie 5 lat od rozpoczęcia działalności przez nową organizację kartową w odniesieniu do stawki opłaty interchange od jednostkowej krajowej transakcji płatniczej wykonywanej przy użyciu karty płatniczej wydanej w ramach umowy z tą organizacją przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli:¹²⁾

- 1) nowo utworzona organizacja kartowa nie należy do tej samej grupy co inna organizacja kartowa;
- 2) inna organizacja kartowa nie wywiera na nowo utworzoną organizację kartową znaczącego wpływu, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 36 ustawy o rachunkowości.

4. Organizacja kartowa, wydawca karty płatniczej oraz agent rozliczeniowy udostępniają na swoich stronach internetowych informację o aktualnych stawkach opłaty interchange.

5.¹³⁾ Organizacja kartowa udostępnia na swojej stronie internetowej informację o stawkach opłaty systemowej.

6.¹³⁾ Organizacja kartowa przekazuje do KNF oraz agentów rozliczeniowych informację o zmianie stawek opłaty systemowej, nie później niż 3 miesiące przed dniem jej wejścia w życie, wraz z uzasadnieniem zmiany.

7. Organizacja kartowa nie może pobierać opłat z tytułu krajowej transakcji płatniczej przy użyciu karty płatniczej wydanej w ramach umowy z inną organizacją kartową.

Art. 39. 1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą równowartości w walucie polskiej 30 euro albo które mają limit wydatków w wysokości równowartości w walucie polskiej 150 euro, albo służą do przechowywania środków pienięż-

¹¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 3 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

¹²⁾ Wprowadzenie do wyliczenia w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 3 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

¹³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 3 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

nych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy, dostawca i użytkownik mogą uzgodnić, że:

- 1) nie stosuje się przepisów art. 42 ust. 1 pkt 2, art. 43 ust. 1 pkt 3–5 i art. 46 ust. 4 i 5, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego zablokowanie lub uniemożliwienie w inny sposób jego dalszego używania;
- 2) nie stosuje się przepisów art. 45 oraz art. 46 ust. 1–3, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja była autoryzowana;
- 3) dostawca nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli z okoliczności jasno wynika, iż zlecenie nie zostało wykonane; w takim przypadku przepisów art. 50 ust. 1–3 nie stosuje się;
- 4) płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy swojej zgody na wykonanie transakcji płatniczej; w takim przypadku przepisu art. 51 nie stosuje się;
- 5) terminy uznania rachunku dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej oraz udostępnienia odbiorcy kwoty transakcji przez dostawcę odbiorcy określone w art. 54, art. 56 i art. 57 nie mają zastosowania.

2. W przypadku transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty mogą zostać w umowie ramowej podwyższone o 100%.

3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.

Art. 39a. 1. W przypadku śmierci użytkownika będącego stroną umowy obejmującej wydanie instrumentu płatniczego lub prowadzenie rachunku płatniczego, dostawca, w zakresie nieuregulowanym w ustawie – Prawo bankowe oraz ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, jest obowiązany wypłacić z tego instrumentu lub rachunku:

- 1) kwotę wydatkowaną na koszty pogrzebu użytkownika osobie, która przedstawiła rachunki stwierdzające wysokość poniesionych przez nią kosztów, w wysokości nieprzekraczającej kosztów urządzenia pogrzebu zgodnie ze zwyczajami przyjętymi w danym środowisku;
- 2) kwotę równą wpłatom na instrument płatniczy lub rachunek płatniczy, dokonanych przez organ wypłacający świadczenie z ubezpieczenia lub zabezpieczenia społecznego albo uposażenie w stanie spoczynku, które nie przysługiwały za okres po śmierci użytkownika, wskazaną we wniosku organu wypłacającego to świadczenie lub uposażenie, skierowanym do dostawcy wraz z podaniem danych identyfikujących instrument płatniczy lub rachunek płatniczy, na który dokonano wpłat.

2. Dostawca jest zwolniony od wypłaty pełnej lub częściowej kwoty, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli przed otrzymaniem wniosku organu wypłacającego świadczenie lub uposażenie dokonał z instrumentu płatniczego lub rachunku płatniczego wypłat innym osobom współuprawnionym z umowy obejmującej wydanie instrumentu płatniczego lub prowadzenie rachunku płatniczego, które to wypłaty nie pozwalają zrealizować wniosku w całości lub części.

3. Dostawca, na pisemne żądanie organu wypłacającego świadczenie z ubezpieczenia społecznego lub zaopatrzenia emerytalnego albo uposażenie w stanie spoczynku, jest obowiązany do sporządzania i przekazywania danych umożliwiających identyfikację osoby współuprawnionej z umowy obejmującej wydanie instrumentu płatniczego lub prowadzenie rachunku płatniczego, na który zostały przekazane świadczenia lub uposażenia za okres po śmierci świadczeniobiorcy. Przekazywane dane mogą obejmować jedynie imię i nazwisko, numer PESEL oraz adres miejsca zamieszkania osoby współuprawnionej.

Rozdział 2

Autoryzacja transakcji płatniczych

Art. 40. 1. Transakcję płatniczą uważa się za autoryzowaną, jeżeli płatnik wyraził zgodę na wykonanie transakcji płatniczej w sposób przewidziany w umowie między płatnikiem a jego dostawcą. Zgoda może dotyczyć także kolejnych transakcji płatniczych.

2. Zgoda powinna być udzielona przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej albo kolejnych transakcji płatniczych, chyba że płatnik i jego dostawca uzgodnili, że zgoda może zostać udzielona także po ich wykonaniu.

3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, nie później jednak niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze zgodnie z art. 51 stało się nieodwołalne.

4. Jeżeli zgoda dotyczy kolejnych transakcji płatniczych, płatnik, wycofując zgodę, może zastrzec, iż wycofanie dotyczy wszystkich niewykonanych transakcji płatniczych.

Art. 41. 1. Jeżeli do udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.

2. W umowie ramowej można zastrzec prawo dostawcy do blokowania instrumentu płatniczego:

- 1) z uzasadnionych przyczyn związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego,
- 2) w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub umyślnego doprowadzenia do nieautoryzowanej transakcji płatniczej lub
- 3) z powodu zwiększenia ryzyka utraty przez płatnika zdolności kredytowej wymaganej dla danego instrumentu płatniczego, gdy korzystanie z instrumentu płatniczego jest związane z korzystaniem przez płatnika z udzielonego mu kredytu.

3. Dostawca powinien poinformować płatnika, w uzgodniony sposób, o zablokowaniu instrumentu płatniczego przed zablokowaniem tego instrumentu, a jeżeli nie jest to możliwe – niezwłocznie po jego zablokowaniu. Nie dotyczy to przypadków, gdy przekazanie informacji o zablokowaniu instrumentu byłoby nieuzasadnione ze względów bezpieczeństwa lub zabronione na mocy odrębnych przepisów.

4. Dostawca odblokowuje instrument płatniczy albo zastępuje go nowym, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymania blokady.

Art. 42. 1. Użytkownik uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego jest obowiązany:

- 1) korzystać z instrumentu płatniczego zgodnie z umową ramową oraz
- 2) zgłaszać niezwłocznie dostawcy lub podmiotowi wskazanemu przez dostawcę stwierdzenie utraty, kradzieży, przywłaszczenia albo nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub nieuprawnionego dostępu do tego instrumentu.

2. W celu spełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, użytkownik, z chwilą otrzymania instrumentu płatniczego, podejmuje niezbędne środki służące zapobieżeniu naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu, w szczególności jest obowiązany do przechowywania instrumentu płatniczego z zachowaniem należytej staranności oraz nieudostępniania go osobom nieuprawnionym.

Art. 43. 1. Dostawca wydający instrument płatniczy jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik uprawniony do korzystania z tego instrumentu,
- 2) niewysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczy otrzymany przez użytkownika podlega wymianie,
- 3) zapewnienia stałej dostępności odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2 lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie albo zastąpienie zablokowanego instrumentu płatniczego nowym na podstawie art. 41 ust. 4,
- 4) zapewnienia procedur pozwalających na udowodnienie dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2, na wniosek złożony przez użytkownika w terminie 18 miesięcy od dnia dokonania zgłoszenia oraz
- 5) uniemożliwienia korzystania z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2.

2. Dostawca ponosi ryzyko związane z wysłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub jego indywidualnych zabezpieczeń.

Art. 44. 1. Użytkownik niezwłocznie powiadamia dostawcę o stwierdzonych nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych.

2. Jeżeli użytkownik nie dokona powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 13 miesięcy od dnia obciążenia rachunku płatniczego albo od dnia, w którym transakcja miała być wykonana, roszczenia użytkownika względem dostawcy z tytułu nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych wygasają.

3. W przypadku gdy użytkownik nie korzysta z rachunku płatniczego, termin, o którym mowa w ust. 2, liczy się od dnia wykonania nieautoryzowanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych albo od dnia, w którym transakcja płatnicza miała być wykonana.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, w przypadku gdy dostawca nie udostępnił informacji o transakcji płatniczej zgodnie z przepisami działu II.

Art. 45. 1. Ciężar udowodnienia, że transakcja płatnicza była autoryzowana przez użytkownika lub że została wykonana prawidłowo, spoczywa na dostawcy tego użytkownika.

2. Wykazanie przez dostawcę zarejestrowanego użycia instrumentu płatniczego nie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez użytkownika autoryzowana. Dostawca jest obowiązany udowodnić inne okoliczności wskazujące na autoryzację transakcji płatniczej przez płatnika albo okoliczności wskazujące na fakt, że płatnik umyślnie doprowadził do nieautoryzowanej transakcji płatniczej, albo umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa dopuścił się naruszenia co najmniej jednego z obowiązków, o których mowa w art. 42.

Art. 46. 1. Z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, w przypadku wystąpienia nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca płatnika jest obowiązany niezwłocznie zwrócić płatnikowi kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej, a w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywrócić obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.

2. Płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze do wysokości równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu wykonania transakcji, jeżeli nieautoryzowana transakcja jest skutkiem:

- 1) posłużenia się utraconym przez płatnika albo skradzionym płatnikowi instrumentem płatniczym lub
- 2) przywłaszczenia instrumentu płatniczego lub jego nieuprawnionego użycia w wyniku naruszenia przez płatnika obowiązku, o którym mowa w art. 42 ust. 2.

3. Płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze w pełnej wysokości, jeżeli doprowadził do nich umyślnie albo w wyniku umyślnego lub będącego skutkiem rażącego niedbalstwa naruszenia co najmniej jednego z obowiązków, o których mowa w art. 42.

4. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2 płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze, chyba że płatnik doprowadził umyślnie do nieautoryzowanej transakcji.

5. Jeżeli dostawca, wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 3, nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających dokonanie w każdym czasie zgłoszenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2, płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze, chyba że płatnik doprowadził umyślnie do nieautoryzowanej transakcji.

6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do pieniądza elektronicznego, jeżeli dostawca płatnika nie ma możliwości zablokowania instrumentu płatniczego lub rachunku płatniczego.

Art. 47. 1. Płatnik może żądać od swojego dostawcy zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeżeli:

- 1) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej oraz
- 2) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej płatnik mógł się spodziewać, uwzględniając rodzaj i wartość wcześniejszych transakcji płatnika, postanowienia jego umowy ramowej i istotne dla sprawy okoliczności.

2. Na żądanie dostawcy płatnik jest obowiązany przedstawić okoliczności faktyczne wskazujące na spełnienie warunków określonych w ust. 1.

3. Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej.

4. Jeżeli umowa ramowa płatnika i jego dostawcy przewiduje wykonywanie usługi polecenia zapłaty, strony w umowie ramowej mogą ustalić, że płatnikowi przysługuje od jego dostawcy zwrot kwoty autoryzowanej transakcji, nawet jeżeli nie są spełnione warunki, o których mowa w ust. 1.

5. Dla wykazania spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeżeli do ustalenia kursu walutowego został zastosowany referencyjny kurs walutowy, uzgodniony z jego dostawcą.

6. Umowa ramowa płatnika i jego dostawcy może stanowić, że płatnik nie ma prawa do zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji zainicjowanej przez odbiorcę, gdy:

- 1) płatnik udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio swojemu dostawcy lub
- 2) informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona płatnikowi przez dostawcę lub odbiorcę, w uzgodniony sposób, na co najmniej 4 tygodnie przed terminem wykonania zlecenia lub była udostępniana płatnikowi przez dostawcę lub odbiorcę, w uzgodniony sposób, przez okres co najmniej 4 tygodni przed terminem wykonania zlecenia.

Art. 48. 1. Płatnik może wystąpić o zwrot, o którym mowa w art. 47, w terminie 8 tygodni od dnia obciążenia rachunku płatniczego, a w przypadku gdy nie korzysta z rachunku płatniczego – od dnia wykonania transakcji płatniczej.

2. W terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania żądania zwrotu dostawca dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej albo podaje uzasadnienie odmowy dokonania zwrotu, wskazując organy, do których płatnik może zgodnie

z art. 15 złożyć skargę, jeżeli nie zgadza się z przedstawionym uzasadnieniem. W przypadku określonym w art. 47 ust. 4 dostawca nie może odmówić dokonania zwrotu.

3. W przypadku gdy dostawcą płatnika jest NBP, może on uzależnić zwrot, o którym mowa w art. 47, od otrzymania środków pieniężnych od dostawcy odbiorcy.

Rozdział 3

Zlecenia płatnicze i kwoty transakcji płatniczych

Art. 49. 1. Momentem otrzymania zlecenia płatniczego jest moment, w którym zlecenie przekazane bezpośrednio przez płatnika lub pośrednio przez odbiorcę albo za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez dostawcę płatnika. W przypadku gdy dostawca płatnika otrzymuje zlecenie płatnicze w dniu niebędącym dla tego dostawcy dniem roboczym, uznaje się, że zlecenie zostało otrzymane pierwszego dnia roboczego po tym dniu.

2. Dostawca może ustalić nieprzekraczalny, przypadający pod koniec dnia roboczego moment, po którym otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane pierwszego dnia roboczego po tym dniu.

3. Jeżeli użytkownik inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się:

- 1) określonego dnia,
- 2) pod koniec wskazanego okresu,
- 3) w dniu, w którym płatnik przekazał do dyspozycji swojemu dostawcy środki pieniężne na wykonanie zlecenia płatniczego

– za moment otrzymania zlecenia do celów art. 54 uznaje się początek dnia, o którym mowa w pkt 1, albo dnia będącego ostatnim dniem okresu, o którym mowa w pkt 2, albo dnia, o którym mowa w pkt 3.

4. Jeżeli dzień, o którym mowa w ust. 3 pkt 1 lub 3, albo ostatni dzień okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie jest dla dostawcy płatnika dniem roboczym, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane pierwszego dnia roboczego po tym dniu.

Art. 50. 1. Dostawca płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego inicjowanego przez płatnika albo odbiorcę lub za jego pośrednictwem, chyba że nie zostały spełnione przez płatnika postanowienia umowy pomiędzy dostawcą a użytkownikiem lub możliwość albo obowiązek odmowy wynika z odrębnych przepisów.

2. W przypadku gdy dostawca odmawia wykonania zlecenia płatniczego, jest obowiązany powiadomić użytkownika w najbliższym możliwym terminie, nie później jednak niż w terminach określonych zgodnie z art. 54 i art. 56:

- 1) o odmowie,
- 2) jeżeli to możliwe – o przyczynach odmowy,
- 3) jeżeli to możliwe – o procedurze sprostowania błędów, które spowodowały odmowę

– chyba że powiadomienie takie jest niedopuszczalne z mocy odrębnych przepisów.

3. Strony mogą zastrzec w umowie, że dostawca ma prawo pobierać opłaty za powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, w przypadku gdy odmowa wykonania zlecenia płatniczego była uzasadniona.

4. Do celów, o których mowa w art. 54 i art. 56 oraz art. 144–146 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.

Art. 51. 1. Użytkownik nie może odwołać zlecenia płatniczego od chwili jego otrzymania przez dostawcę płatnika.

2. Jeżeli transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu zlecenia płatniczego odbiorcy lub po udzieleniu przez płatnika zgody odbiorcy na wykonanie transakcji płatniczej.

3. W przypadku polecenia zapłaty płatnik może odwołać zlecenie płatnicze, z zachowaniem prawa do zwrotu kwoty transakcji płatniczej, nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku płatniczego.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 49 ust. 3, użytkownik może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.

5. Po upływie terminów określonych w ust. 1–4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik i jego dostawca. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy.

6. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie, dostawca może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.

Art. 52. 1. Dostawca płatnika, dostawca odbiorcy oraz inne podmioty pośredniczące w wykonaniu transakcji płatniczej nie mogą pomniejszać kwoty transakcji płatniczej o opłaty należne w związku z jej wykonaniem ani o inne należności.

2. Umowa między odbiorcą i jego dostawcą może przewidywać, że dostawca udostępni odbiorcy kwotę transakcji płatniczej pomniejszoną o pobierane opłaty. Dostawca obowiązany jest wówczas do podania w informacji o transakcji płatniczej pełnej kwoty transakcji płatniczej oraz pobranych opłat.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają dopuszczalności potrącenia przez dostawcę z kwoty transakcji płatniczej kwoty wynikającej ze zobowiązań podatkowych oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne związanych z tą transakcją płatniczą.

4. Jeżeli z kwoty transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika zostały pobrane jakiegokolwiek inne należności niż określone w ust. 2 lub 3, dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do otrzymania przez odbiorcę pełnej kwoty transakcji płatniczej. W przypadku transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, obowiązek ten ciąży na dostawcy odbiorcy.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki pobierania opłat przy przyjmowaniu płatności z tytułu należności o charakterze publicznoprawnym, stanowiących dochód budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, przy użyciu karty płatniczej, kierując się w szczególności potrzebą przekazania pełnej kwoty danej należności publicznoprawnej na wyznaczony rachunek bankowy oraz biorąc pod uwagę specyfikę tych płatności.

Rozdział 4

Czas wykonania transakcji płatniczej i data waluty

Art. 53. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do:

- 1) transakcji płatniczych w euro;
- 2) transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej;
- 3) transakcji płatniczych obejmujących nie więcej niż jedno przeliczenie waluty między:
 - a) euro a walutą polską, jeżeli przeliczenie waluty jest dokonane w Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) euro a walutą innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego spoza obszaru euro, jeżeli przeliczenie waluty jest dokonane w tym państwie członkowskim,
 - c) euro a walutą polską lub euro a walutą innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego spoza obszaru euro, dokonywanego w państwie członkowskim z obszaru euro, w przypadku przelewów transgranicznych zainicjowanych w euro.

2. Przepisy niniejszego rozdziału mają także zastosowanie do transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 3, innych niż wymienione w ust. 1.

3. Użytkownik i jego dostawca mogą uzgodnić, że do transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 3, innych niż wymienione w ust. 1, nie stosuje się przepisów niniejszego rozdziału. Strony nie mogą jednak uzgodnić wyłączenia stosowania art. 59, a w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych na terytorium jednego lub więcej państw członkowskich nie mogą uzgodnić terminu, o którym mowa w art. 54, jako dłuższego niż 4 dni robocze od momentu otrzymania zlecenia płatniczego.

Art. 54. 1. Dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika nie później niż do końca następnego dnia roboczego po otrzymaniu zlecenia.

2. Termin określony w ust. 1 może zostać przedłużony o jeden dzień roboczy, w przypadku gdy dostawca płatnika otrzymał zlecenie płatnicze w postaci papierowej.

Art. 55. 1.¹⁴⁾ W zakresie transakcji płatniczych w całości wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej, dotyczących należności, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja

¹⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 22 ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1228), która weszła w życie z dniem 20 sierpnia 2016 r.

podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.¹⁵⁾), zwanej dalej „ustawą – Ordynacja podatkowa”, oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.¹⁶⁾), nie stosuje się art. 54 ust. 2.

2. W razie niedotrzymania terminu wykonania transakcji płatniczej, o którym mowa w art. 54 ust. 1, w zakresie należności, o których mowa w ust. 1, dostawca jest obowiązany do zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego odsetek w wysokości przewidzianej dla odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych.

3. Do odpowiedzialności dostawcy z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 54 ust. 1, dotyczącego należności, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczące odpowiedzialności podatkowej inkasenta.

Art. 55a. 1. W zakresie transakcji płatniczych w całości wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej, dotyczących należności, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887), nie stosuje się przepisu art. 54 ust. 2.

2.¹⁷⁾ W razie niedotrzymania terminu wykonania transakcji płatniczej, o którym mowa w art. 54 ust. 1, w zakresie należności, o których mowa w ust. 1, dostawca jest obowiązany do zapłacenia na rzecz świadczeniobiorcy odsetek ustawowych za opóźnienie.

3. Do odpowiedzialności dostawcy z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 54 ust. 1, dotyczącego należności, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963 i 1247).

Art. 55b. W zakresie transakcji płatniczych polegających na transferze środków pieniężnych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne oraz innych składek i wpłat, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie stosuje się art. 54 ust. 2.

Art. 56. 1. Dostawca odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą, umożliwiając w przypadku transakcji polecenia zapłaty rozrachunek tej transakcji w uzgodnionym terminie płatności.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do transakcji płatniczych kartą płatniczą lub podobnym instrumentem płatniczym zainicjowanych przez odbiorcę.

Art. 57. Jeżeli odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy, środki pieniężne są udostępniane odbiorcy przez dostawcę, który otrzymuje środki pieniężne dla odbiorcy, w terminie określonym w art. 54 i art. 56 ust. 1.

Art. 58. Wpłata gotówki na swój lub cudzy rachunek płatniczy, dokonana u dostawcy prowadzącego ten rachunek płatniczy w walucie tego rachunku płatniczego, jest udostępniana na tym rachunku niezwłocznie po otrzymaniu środków pieniężnych, nie później niż w tym samym dniu roboczym, oraz otrzymuje datę waluty z chwilą wpłaty, z tym że jeżeli wpłacającym jest podmiot niebędący konsumentem, udostępnienie środków pieniężnych na rachunku z datą waluty nie może nastąpić później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków pieniężnych.

Art. 59. 1. Dostawca odbiorcy uznaje rachunek płatniczy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej z datą waluty tego dnia roboczego, w którym rachunek dostawcy odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej.

2. Dostawca odbiorcy udostępnia odbiorcy kwotę transakcji płatniczej niezwłocznie po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy odbiorcy.

3. Obciążenie rachunku płatniczego płatnika kwotą transakcji płatniczej następuje z datą waluty nie wcześniejszą niż moment, w którym rachunek ten został faktycznie obciążony kwotą transakcji płatniczej.

4. Do transakcji płatniczych inicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawca odbiorcy lub odbiorca mogą uzgodnić dłuższy termin wykonania niż określony w ust. 2.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195, 615, 846 i 1228.

¹⁶⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 90.

¹⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 47 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

Rozdział 5 Karty płatnicze

Art. 59a. Umowa w zakresie, w jakim obejmuje wydanie karty płatniczej, określa czy karta jest wydawana na okaziciela czy też na rzecz oznaczonej osoby.

Art. 59b. Przy dokonywaniu płatności z użyciem karty płatniczej identyfikującej osobę upoważnioną do jej używania, osoba korzystająca z tej karty jest obowiązana do okazania akceptantowi, na jego żądanie, dokumentu potwierdzającego jej tożsamość.

Art. 59c. 1. Użytkownik może odstąpić od umowy w zakresie, w jakim obejmuje ona wydanie karty płatniczej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania po raz pierwszy karty płatniczej na podstawie tej umowy, jeżeli nie wykonał żadnej transakcji płatniczej przy użyciu tej karty.

2. W przypadku odstąpienia od umowy zgodnie z ust. 1 wydawca karty płatniczej zwraca użytkownikowi kwotę poniesionych opłat. Wydawca karty płatniczej może obciążyć użytkownika kosztami związanymi z wydaniem karty płatniczej w zakresie przewidzianym w umowie.

Art. 59d. 1. Użytkownik może upoważnić wydawcę karty płatniczej do wykonywania jego praw jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym.

2. Wydawca karty płatniczej jest obowiązany działać z zachowaniem najwyższej staranności.

3. Wydawca karty płatniczej może wykonywać prawa dwóch lub więcej pokrzywdzonych w postępowaniu karnym, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności.

Rozdział 6 Prawa i obowiązki akceptanta i agenta rozliczeniowego

Art. 59e. Odmowa przyjęcia zapłaty przez akceptanta może nastąpić w przypadku:

- 1) upływu terminu, do którego jest możliwe korzystanie z instrumentu płatniczego;
- 2) zablokowania instrumentu płatniczego;
- 3) niezgodności podpisu osoby upoważnionej do używania instrumentu płatniczego na instrumencie płatniczym identyfikującym taką osobę z podpisem na dokumencie obciążeniowym;
- 4) odmowy okazania dokumentu stwierdzającego tożsamość w przypadku, o którym mowa w art. 59f ust. 1;
- 5) stwierdzenia posługiwania się instrumentem płatniczym przez osobę nieuprawnioną;
- 6) braku możliwości dokonania akceptacji transakcji płatniczej.

Art. 59f. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości akceptant może żądać od osoby korzystającej z karty płatniczej identyfikującej osobę upoważnioną do jej używania okazania dokumentu stwierdzającego jej tożsamość.

2. Akceptant może zatrzymać instrument płatniczy w przypadku, o którym mowa w art. 59e pkt 1–3 i 5, a ponadto w przypadku otrzymania od agenta rozliczeniowego polecenia zatrzymania instrumentu płatniczego.

3. Akceptant i agent rozliczeniowy są obowiązani do ustalenia i przestrzegania procedur bezpieczeństwa, w szczególności akceptant nie może udostępniać osobom nieuprawnionym danych o użytkowniku i osobie przez niego upoważnionej do używania karty płatniczej, a także jest obowiązany zapobiegać nieprawidłowemu użyciu lub skopiowaniu instrumentu płatniczego.

Art. 59g. Akceptant oznacza miejsce, w którym prowadzi działalność, w sposób umożliwiający jednoznaczne ustalenie, przy użyciu jakich instrumentów płatniczych możliwe jest dokonanie transakcji płatniczej w ramach prowadzonej przez niego działalności, w szczególności wskazuje zakres akceptowanych kart płatniczych.

Art. 59h. Agent rozliczeniowy rozpatruje reklamacje dotyczące transakcji płatniczych, których wykonania odmówił wydawca. W przypadku transakcji płatniczych zainicjowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rozpatrywanie reklamacji nie może trwać dłużej niż 90 dni od dnia jej doręczenia agentowi rozliczeniowemu.

Art. 59i. Akceptant może upoważnić agenta rozliczeniowego do wykonywania jego praw jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. Przepisy art. 59d ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ IIIA

Wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego

Art. 59j. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany niezwłocznie wydać pieniądź elektroniczny według wartości nominalnej z chwili otrzymania środków pieniężnych przeznaczonych na ten cel.

Art. 59k. 1. Umowa o wydanie pieniądza elektronicznego określa warunki dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego, w tym opłaty za jego wykup, jednoznacznie i w sposób zrozumiały.

2. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany dostarczyć jednoznaczną i zrozumiałą informację o warunkach dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego nie później niż przy złożeniu propozycji zawarcia umowy.

Art. 59l. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany umożliwić, na żądanie posiadacza pieniądza elektronicznego, wykup pieniądza elektronicznego w każdym czasie, według wartości nominalnej.

2. Wykup pieniądza elektronicznego następuje za środki pieniężne inne niż pieniądź elektroniczny.

3. Posiadacz pieniądza elektronicznego może zażądać wykupu pieniądza elektronicznego:

- 1) przed wygaśnięciem umowy, o której mowa w art. 59k ust. 1 – w całości lub w części;
- 2) po wygaśnięciu umowy, o której mowa w art. 59k ust. 1 – w całości.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, jeżeli wydawca pieniądza elektronicznego prowadzi również działalność gospodarczą inną niż działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych i świadczenia usług dodatkowych ściśle powiązanych z taką działalnością lub inną niż prowadzenie systemów płatności lub udzielanie pożyczek służących wykonaniu transakcji płatniczej w związku z wykonywaniem usług płatniczych i nie może określić, jaka część przekazanych mu środków pieniężnych miała być wykorzystana na wydanie pieniądza elektronicznego, wypłacie podlegają wszystkie środki pieniężne objęte żądaniem użytkownika w kwocie nieobjętej wcześniej złożonymi zleceniami płatniczymi użytkownika.

Art. 59m. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego może pobierać opłatę za wykup pieniądza elektronicznego jedynie w przypadku, gdy przewiduje to umowa, a ponadto:

- 1) w umowie wskazana została data jej wygaśnięcia, a posiadacz pieniądza elektronicznego rozwiązał umowę przed tą datą;
- 2) posiadacz pieniądza elektronicznego wystąpił z żądaniem wykupu pieniądza elektronicznego w całości przed wygaśnięciem umowy lub po upływie roku od dnia jej wygaśnięcia.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć kosztów ponoszonych przez wydawcę pieniądza elektronicznego w związku z umożliwianiem wykupu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają możliwości potrącenia przez wydawcę pieniądza elektronicznego z kwoty transakcji płatniczej należności wynikającej ze zobowiązań podatkowych.

Art. 59n. Wydawca pieniądza elektronicznego oraz podmiot niebędący konsumentem, który akceptuje pieniądź elektroniczny, mogą ustalić warunki wykupu pieniądza elektronicznego inne niż określone w art. 59l ust. 3 i 4 oraz art. 59m ust. 1 i 2.

Art. 59o. Roszczenie o wykup pieniądza elektronicznego przedawnia się z upływem 5 lat od dnia wygaśnięcia umowy o wydanie pieniądza elektronicznego.

Art. 59p. Wydawanie pieniądza elektronicznego nie może następować za pośrednictwem agentów ani innych podmiotów.

DZIAŁ IV

Krajowe instytucje płatnicze

Rozdział 1

Podejmowanie i prowadzenie działalności przez krajowe instytucje płatnicze

Art. 60. 1. Świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej wymaga uzyskania zezwolenia KNF.

2. Zezwolenie może być wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jej wniosek.

3. Wydanie zezwolenia obejmującego świadczenie usług, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, następuje po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP.

Art. 61. 1. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wnioskodawca dołącza:

- 1) aktualną informację o numerze wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego;
- 2) statut, akt założycielski albo umowę spółki;
- 3) wykaz usług płatniczych, które zamierza świadczyć;
- 4) program działalności i plan finansowy na okres co najmniej trzyletni;
- 5) dokumenty potwierdzające posiadanie środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne;
- 6) opis systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3;
- 7) (uchylony)
- 8) dane pozwalające na ustalenie tożsamości osób zarządzających oraz osób, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w spółce lub spółdzielni zamierzającej wykonywać usługi płatnicze, ze wskazaniem wielkości należącego do nich pakietu akcji lub udziałów;
- 9) dokumenty i informacje pozwalające na ocenę, czy wnioskodawca i osoby, o których mowa w pkt 8, dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, w szczególności:
 - a) dokumenty pozwalające na ocenę, czy osoby zarządzające posiadają wykształcenie i doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych,
 - b) informacje dotyczące skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, postępowań warunkowo umorzonych oraz zakończonych ukaraniem postępowań dyscyplinarnych, jak również innych zakończonych postępowań administracyjnych i cywilnych, dotyczących wnioskodawcy lub osób, o których mowa w pkt 8,
 - c) informacje o toczących się postępowaniach karnych w sprawach o przestępstwo umyślne, z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego, postępowaniach w sprawie o przestępstwo skarbowe, jak również o toczących się postępowaniach administracyjnych, dyscyplinarnych i cywilnych – prowadzonych przeciwko osobom, o których mowa w pkt 8, lub związanych z działalnością tych osób albo wnioskodawcy;
- 10) dane pozwalające na ustalenie tożsamości biegłych rewidentów i innych podmiotów uprawnionych do badania sprawozdań finansowych.

2. Wnioskodawca oraz instytucja płatnicza, po uzyskaniu zezwolenia, niezwłocznie powiadamia KNF o każdej zmianie mającej wpływ na aktualność informacji i dokumentów dołączonych do wniosku zgodnie z ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj i formę dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 4–10, mając na względzie konieczność sprawdzenia, czy wnioskodawca spełnia warunki konieczne do uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, oraz kompletność i wiarygodność dokumentacji dołączanej do wniosku.

Art. 61a. Jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć usługi płatnicze, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, KNF niezwłocznie przekazuje NBP wniosek wraz z załącznikami, o których mowa w art. 61 ust. 1, w celu wydania przez Prezesa NBP opinii, o której mowa w art. 60 ust. 3.

Art. 62. 1. W toku postępowania w sprawie wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF:

- 1) wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku, jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 61 ust. 1;
- 2) może żądać uzupełniających informacji lub dokumentów niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.

2. KNF wydaje decyzję w przedmiocie zezwolenia w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku lub jego uzupełnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 63. W zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF określa usługi płatnicze, do świadczenia których jest uprawniona instytucja płatnicza.

Art. 64. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, może być wydane podmiotom:

- 1) posiadającym kapitał założycielski co najmniej w wysokości równowartości w walucie polskiej:
 - a) kwoty 125 000 euro – jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć wszystkie lub niektóre z usług płatniczych wymienionych w art. 3,

- b) kwoty 50 000 euro – jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7,
 - c) kwoty 20 000 euro – jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą przekazu pieniężnego;
- 2) posiadającym środki finansowe przeznaczone na fundusze własne w wymaganej wysokości;
 - 3) zapewniającym ostrożne i stabilne zarządzanie działalnością objętą wnioskiem o wydanie zezwolenia oraz należyte wypełnianie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w szczególności przez posiadanie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej odpowiedniego do rodzaju, skali i stopnia złożoności świadczonych usług płatniczych;
 - 4) posiadającym rozwiązania organizacyjne mające służyć ochronie środków pieniężnych użytkowników zgodnie z art. 78.

2. Równowartość w walucie polskiej podanych w ust. 1 pkt 1 kwot w euro ustala się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

3. Środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego instytucji płatniczej nie mogą pochodzić:

- 1) z kredytu lub pożyczki ani być w inny sposób obciążone;
- 2) z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł.

Art. 64a. 1. W skład systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, wchodzi:

- 1) rozwiązania organizacyjne:
 - a) struktura organizacyjna i procedury podejmowania decyzji obejmujące pełny zakres prowadzonej działalności,
 - b) zasady i procedury wypełniania obowiązków instytucji obowiązanych w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;
- 2) zasady zarządzania ryzykiem:
 - a) zasady szacowania ryzyka, w szczególności ryzyka utraty płynności w przypadku udzielania kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3, lub w przypadku prowadzenia innej działalności gospodarczej oprócz świadczenia usług płatniczych,
 - b) procedury identyfikacji ryzyka, jego pomiaru, szacowania, monitorowania oraz informowania o ryzyku, a także procedury ograniczania ryzyka;
- 3) kontrola wewnętrzna obejmująca:
 - a) audyt wewnętrzny,
 - b) badanie zgodności prowadzonej działalności z ustawą, przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz regulacjami wewnętrznymi;
- 4) opis:
 - a) zasad postępowania ze środkami pieniężnymi przyjmowanymi od użytkowników w celu wykonania transakcji płatniczych zgodnie z art. 78,
 - b) procedur rozpatrywania skarg użytkowników,
 - c) systemu komunikacji wewnętrznej.

2. Rozwiązania organizacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powinny być uwzględnione w szczególności w opisie, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

3. Kontrola wewnętrzna, o której mowa w ust. 1 pkt 3, obejmuje w szczególności procedury kontroli wykonywania transakcji płatniczych, a także kontroli działalności agentów krajowej instytucji płatniczej oraz podmiotów, którym powierzono wykonywanie niektórych czynności operacyjnych.

4. Instytucja płatnicza na bieżąco weryfikuje i okresowo ocenia sposób funkcjonowania systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.

Art. 65. KNF odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:

- 1) wnioskodawca lub osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą,
- 2) wnioskodawca nie posiada kapitału założycielskiego lub środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne w wysokości wymaganej ustawą,
- 3) system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, nie zapewnia ostrożnego i stabilnego zarządzania działalnością objętą wnioskiem o wydanie zezwolenia oraz należytego wypełniania obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu,
- 4) środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego pochodzą z kredytu, pożyczki albo w inny sposób są obciążone lub pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,
- 5) plan finansowy lub program działalności nie zapewniają zdolności krajowej instytucji płatniczej do wykonywania zobowiązań wynikających z działalności objętej wnioskiem o wydanie zezwolenia,
- 6) bliskie powiązania między wnioskodawcą a innym podmiotem stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu nadzoru nad krajową instytucją płatniczą lub
- 7) przepisy prawa państwa innego niż państwo członkowskie mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą wnioskodawca ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów uniemożliwiłyby skuteczne wykonywanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą.

Art. 66. 1. Zmiana określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, usług płatniczych, do świadczenia których jest uprawniona instytucja płatnicza, wymaga zmiany tego zezwolenia; przepisy art. 61–65 stosuje się odpowiednio.

2. W miejsce informacji i dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1, może być złożone oświadczenie o aktualności informacji zawartych w odpowiednich dokumentach złożonych przez krajową instytucję płatniczą wraz z wnioskiem o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

Art. 67. 1. Zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej wygasa, jeżeli krajowa instytucja płatnicza:

- 1) w terminie 12 miesięcy od dnia wydania tego zezwolenia nie rozpoczęła działalności w zakresie usług płatniczych, przy czym za dzień rozpoczęcia działalności w zakresie usług płatniczych uważa się dzień wykonania pierwszej transakcji płatniczej;
- 2) nie prowadzi działalności w zakresie usług płatniczych w okresie dłuższym niż 6 kolejnych miesięcy.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, KNF wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia.

Art. 68. 1. Jeżeli działalność hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie niepolegającym na świadczeniu usług płatniczych lub wydawaniu pieniądza elektronicznego narusza lub może naruszać stabilność finansową tej instytucji płatniczej lub mogłaby ograniczać możliwość sprawowania nadzoru, KNF może, w drodze decyzji, nakazać hybrydowej instytucji płatniczej prawne i organizacyjne wyodrębnienie działalności w zakresie usług płatniczych i w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez utworzenie nowego podmiotu, który będzie prowadził te rodzaje działalności.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF:

- 1) określa termin utworzenia nowego podmiotu, który będzie prowadził działalność w zakresie usług płatniczych lub w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, nie krótszy niż 3 miesiące;
- 2) może określić warunki dotyczące sposobu wyodrębnienia działalności w zakresie usług płatniczych lub w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

3. Podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, zawiadamia KNF o wpisie do rejestru przedsiębiorców w terminie 7 dni od dnia uzyskania wpisu.

4. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, dołącza się informacje i dokumenty, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, 2 oraz 4–10, dotyczące podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1. W miejsce informacji i dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4 oraz 6–10, może być złożone oświadczenie o aktualności informacji zawartych w odpowiednich dokumentach złożonych przez hybrydową instytucję płatniczą, które uznaje się wówczas za złożone przez ten podmiot. Przepisy art. 62 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku określenia warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 2, odpowiednio hybrydowa instytucja płatnicza lub podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, nie później niż z dniem złożenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, przekazują KNF informacje i dokumenty potwierdzające spełnienie tych warunków.

6. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydane hybrydowej instytucji płatniczej przechodzi na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, albo jego uzupełnienia, jeżeli nie są spełnione wymagania określone w ust. 4 lub 5, chyba że w tym terminie KNF zgłosi sprzeciw do przejścia tego zezwolenia.

7. KNF, w drodze decyzji:

- 1) zgłasza sprzeciw, o którym mowa w ust. 6, jeżeli zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 65;
- 2) może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 6, jeżeli nie zostały spełnione warunki, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

8. Z dniem przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wstępuje w prawa i obowiązki hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych.

9. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydane hybrydowej instytucji płatniczej wygasa:

- 1) w przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1 – z upływem terminu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja w sprawie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 6, stała się ostateczna.

10. W przypadkach, o których mowa w ust. 9, KNF wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia.

11. W terminie 7 dni od dnia przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydanego hybrydowej instytucji płatniczej na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, albo wydania decyzji, o której mowa w ust. 10, KNF z urzędu dokonuje zmian w rejestrze.

Art. 69. 1. KNF może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:

- 1) instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie wskutek złożenia fałszywych informacji lub w inny sposób niezgodny z prawem;
- 2) instytucja płatnicza przestała spełniać wymogi, od których jest uzależnione wydanie zezwolenia;
- 3) instytucja płatnicza wykonuje działalność z naruszeniem zezwolenia lub trwale utraciła zdolność do wykonywania swoich zobowiązań;
- 4) instytucja płatnicza, kontynuując działalność w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności;
- 5) osoby, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w instytucji płatniczej, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;
- 6) osoba zarządzająca nie daje rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;
- 7) bliskie powiązania między krajową instytucją płatniczą a innymi podmiotami mogłyby uniemożliwiać skuteczne sprawowanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą;
- 8) przepisy prawa państwa innego niż państwo członkowskie mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą krajowa instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów mogłyby uniemożliwiać skuteczne sprawowanie nadzoru nad tą instytucją;
- 9) instytucja płatnicza, która nie stosuje środków ochrony środków pieniężnych użytkowników określonych w art. 78 ust. 1, nie zawarła w terminie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 78 ust. 2.

2. Decyzja o cofnięciu zezwolenia jest natychmiast wykonalna.

3. Jeżeli wymaga tego interes użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, w decyzji o cofnięciu zezwolenia KNF może określić termin i warunki zaprzestania świadczenia usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego przez instytucję płatniczą.

Art. 70. 1. KNF cofa zezwolenie na wniosek instytucji płatniczej.

2. Postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na wniosek instytucji płatniczej nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) w instytucji płatniczej jest prowadzona kontrola, o której mowa w art. 103, lub instytucja płatnicza została zawiadomiona o zamiarze przeprowadzenia takiej kontroli;
- 2) wobec instytucji płatniczej wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 5.

3. Postępowanie wszczęte zawieszają do dnia, w którym decyzja w sprawie nałożenia kary pieniężnej stała się ostateczna.

4. Do decyzji o cofnięciu zezwolenia na wniosek instytucji płatniczej stosuje się przepis art. 69 ust. 3.

Art. 71. 1. KNF, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji, podaje do publicznej wiadomości informację o cofnięciu lub wygaśnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, z podaniem przyczyn wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia.

2. KNF informuje Komisję Europejską o każdym przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

Art. 72. W przypadku połączenia lub podziału instytucji płatniczej albo nabycia jej przedsiębiorstwa, zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, nie przechodzi na podmiot przejmujący lub nowo utworzony powstały w wyniku połączenia lub podziału ani na nabywcę, z zastrzeżeniem art. 68 ust. 6.

Art. 73. Informacje o instytucji płatniczej oraz o świadczonych przez nią usługach płatniczych, w tym informacje reklamowe, publikowane przez instytucję płatniczą, na zlecenie instytucji płatniczej lub na rzecz instytucji płatniczej, powinny być przedstawiane w sposób rzetelny i zrozumiały.

Art. 73a. 1. Krajowa instytucja płatnicza posiadająca kapitał założycielski w wysokości nie niższej niż równowartość w walucie polskiej kwoty 125 000 euro jest uprawniona do wydawania pieniądza elektronicznego. Krajowa instytucja płatnicza wydająca pieniądź elektroniczny może również świadczyć usługi ściśle powiązane z jego wydawaniem.

2. Krajowa instytucja płatnicza może wydawać pieniądź elektroniczny wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF, w formie pisemnej, zawiadomienie o zamiarze prowadzenia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, wraz z:

- 1) wnioskiem o wpis do rejestru informacji o wydawaniu pieniądza elektronicznego;
- 2) uzupełnieniem programu działalności i planu finansowego, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4, o informację o planowanej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu w okresie pozostającym do końca okresu objętego programem; informację taką przedstawia się także w programach działalności i planach finansowych na kolejne okresy.

4. Średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu wydawanego przez krajową instytucję płatniczą obliczona na dany miesiąc kalendarzowy nie może przekraczać równowartości w walucie polskiej kwoty 5 000 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez NBP obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc. W przypadku krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego w okresie pierwszych 6 miesięcy jej prowadzenia wartość tę oblicza się na podstawie średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu określonej w programie działalności i planie finansowym zgodnie z ust. 3 oraz wynikającej z wydania pieniądza elektronicznego.

5. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego albo działalność, o której mowa w art. 74 ust. 1 i 3, a wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem, KNF wyraża zgodę na jej obliczenie na podstawie reprezentatywnej części zobowiązań finansowych, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną część zobowiązań finansowych można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

Art. 73b. 1. Krajowa instytucja płatnicza, która wydaje pieniądź elektroniczny, jest obowiązana przekazywać KNF informację o:

- 1) średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu – w terminie do 15 dnia każdego miesiąca, na który jest ustalana;
- 2) całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wydanego przez tę instytucję, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego – w terminie do dnia 31 stycznia roku następnego.

2. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli pozostająca w obiegu kwota pieniądza elektronicznego przekracza kwotę określoną w art. 73a ust. 4, KNF może nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 73c. 1. W przypadku przekroczenia kwoty, o której mowa w art. 73a ust. 4, krajowa instytucja płatnicza traci uprawnienie do wydawania pieniądza elektronicznego z upływem 30 dni od ostatniego dnia okresu, w którym nastąpiło przekroczenie, chyba że w tym terminie dostosowała rozmiar prowadzonej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego do wymogu, o którym mowa w art. 73a ust. 4.

2. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, krajowa instytucja płatnicza wystąpi o zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o którym mowa w art. 132a ust. 1, przepisu ust. 1 nie stosuje się do czasu rozpoznania wniosku. Krajowa instytucja płatnicza jest jednak obowiązana do dostosowania rozmiarów

prowadzonej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego do wymogu, o którym mowa w art. 73a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od końca okresu, w którym nastąpiło przekroczenie. W przypadku odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, lub umorzenia postępowania, termin utraty uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia, w którym decyzja o odmowie wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, bądź o umorzeniu postępowania stała się ostateczna.

3. Utrata przez krajową instytucję płatniczą uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego nie wpływa na wykonywanie jej zobowiązań i obowiązków związanych z uprzednio wydanym pieniądzem elektronicznym.

Art. 73d. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny na zasadach określonych w art. 132n. Przepisy wydane na podstawie art. 132o oraz przepisy art. 132p stosuje się odpowiednio.

Art. 73e. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie krajowych instytucji płatniczych wydających pieniądz elektroniczny oraz o całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wydanego przez te instytucje, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego.

Art. 74. 1. Krajowa instytucja płatnicza może również:

- 1) świadczyć ściśle powiązane ze świadczeniem usług płatniczych usługi dodatkowe, takie jak:
 - a) usługi wymiany walut,
 - b) usługi bezpiecznego przechowywania środków pieniężnych przekazanych w celu wykonania transakcji płatniczej,
 - c) usługi przechowywania i przetwarzania danych;
- 2) prowadzić systemy płatności;
- 3) prowadzić inną działalność gospodarczą.

2. Świadczenie przez krajową instytucję płatniczą usługi przeliczenia waluty w ramach wykonania transakcji płatniczej lub wydania pieniądza elektronicznego nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826, z 2013 r. poz. 1036 oraz z 2015 r. poz. 855 i 1893).

3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych krajowa instytucja płatnicza może udzielać pożyczki służącej wykonaniu transakcji płatniczej (kredyt płatniczy) wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3–5 i 7, oraz pod warunkiem że pożyczka ta nie jest udzielana:

- 1) na okres dłuższy niż 12 miesięcy;
- 2) ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.

Art. 75. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana przechowywać dokumenty związane ze świadczeniem usług płatniczych oraz z prowadzoną działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania.

Rozdział 2

Fundusze własne i gospodarka finansowa krajowych instytucji płatniczych

Art. 76. 1. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru prowadzonej działalności i rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

2. Fundusze własne krajowej instytucji płatniczej obejmują:

- 1) kapitał założycielski instytucji płatniczej;
- 2) kapitał z aktualizacji wyceny rzeczowych aktywów trwałych;
- 3) niepodzielony zysk z lat ubiegłych;
- 4) zysk w trakcie zatwierdzania oraz zysk netto bieżącego okresu sprawozdawczego, obliczone zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości, pomniejszone o wszelkie przewidywane obciążenia i dywidendy, w kwotach nie większych niż kwoty zysku zweryfikowane przez biegłych rewidentów.

3. Fundusze własne pomniejsza się o:

- 1) akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości;

- 2) wszelkie zobowiązania z tytułu akcji uprzywilejowanych;
- 3) wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej;
- 4) stratę z lat ubiegłych;
- 5) stratę w trakcie zatwierdzania;
- 6) stratę netto bieżącego okresu.

3a. Udział środków niepieniężnych w środkach finansowych na pokrycie funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej nie może przekroczyć 20%.

4. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej nie może być niższa od wyższej z wartości:

- 1) minimalnej wartości kapitału założycielskiego wymaganego zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1, albo
- 2) kwoty obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 6.

5. W przypadku gdy instytucja płatnicza udziela kredytów płatniczych, o których mowa w art. 74 ust. 3, wymóg, o którym mowa w ust. 4, zwiększa się o 5% całkowitej wartości kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego.

6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, metodę obliczania kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2, uwzględniając łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i rodzaj usług płatniczych, jakie krajowa instytucja płatnicza może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

7. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej:

- 1) zażądać od krajowej instytucji płatniczej zwiększenia wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2;
- 2) zezwolić krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie mniejszej niż 80% kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2.

Art. 77. 1. Przy obliczaniu funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej, która:

- 1) należy do tej samej grupy co inna krajowa instytucja płatnicza, bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub zakład ubezpieczeń,
- 2) prowadzi działalność w charakterze hybrydowej instytucji płatniczej

– nie mogą być w jakikolwiek sposób uwzględniane fundusze, które zostały uwzględnione w funduszach własnych innego podmiotu grupy lub hybrydowej instytucji płatniczej obliczanych w związku z wymogami kapitałowymi wynikającymi z odrębnych przepisów.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, może, w drodze rozporządzenia, określić sposób przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadkach, o których mowa w ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia realnego poziomu określonych przez ustawę wymogów kapitałowych.

Art. 78. 1. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza przyjmuje od użytkowników środki pieniężne na poczet wykonania transakcji płatniczych bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy, jest zobowiązana do ich ochrony z zastosowaniem następujących zasad:

- 1) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy, nie są w żadnym momencie podczas przechowywania łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję płatniczą z innego tytułu;
- 2) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, które nie zostały przekazane odbiorcy lub innemu dostawcy do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków, są co najmniej w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy:
 - a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub
 - b) inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych są objęte umową gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umową ubezpieczenia zawartą z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, oddziałem banku zagranicznego, instytucją kredytową, które nie należą do tej samej grupy co krajowa instytucja płatnicza, na kwotę równą kwocie, która w przypadku zastosowania zasad określonych w ust. 1 podlegałaby wydzieleniu z innych środków pieniężnych posiadanych przez krajową instytucję płatniczą oraz złożeniu na wyodrębnionym rachunku bankowym lub zainwestowaniu.

3. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia obejmuje zwrot przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez krajową instytucję płatniczą, do wysokości dokonanej wpłaty.

4. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powinna obejmować upoważnienie dla KNF do wydawania dyspozycji wypłaty przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji.

5. Krajowa instytucja płatnicza stosująca wymogi określone w ust. 2 jest obowiązana składać KNF dokumenty potwierdzające zawarcie kolejnej umowy gwarancji albo ubezpieczenia, obejmującej cały okres prowadzenia działalności, przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej.

6. W przypadku krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność kwotę, o której mowa w ust. 2, określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4.

7. W przypadku gdy wartość środków pieniężnych przeznaczonych na wykonywanie przyszłych transakcji płatniczych jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, KNF może wyrazić zgodę na stosowanie wymogów określonych w ust. 2 na podstawie kwoty reprezentatywnej, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną kwotę można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

8. KNF jest uprawniony do występowania na rzecz użytkowników w sprawach wypłaty środków z tytułu umowy gwarancji bankowej albo umowy gwarancji ubezpieczeniowej na zasadach określonych w treści tych umów.

Art. 79. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, kategorie aktywów, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. b, oraz maksymalną część środków pieniężnych, jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów, mając na względzie należyte zabezpieczenie środków pieniężnych użytkowników, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego.

Art. 80. 1. W razie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko krajowej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych oraz rachunkach, o których mowa w art. 78 ust. 1, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.

2. W razie ogłoszenia upadłości krajowej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych oraz rachunkach, o których mowa w art. 78 ust. 1, podlegają wyłączeniu z masy upadłości.

3. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje roszczeń użytkowników wobec krajowych instytucji płatniczych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zleceń płatniczych przez krajową instytucję płatniczą lub podmioty, za które instytucja ponosi odpowiedzialność wobec użytkownika, w granicach odpowiedzialności krajowej instytucji płatniczej określonej w art. 144–146.

Rozdział 3

Sprawozdawczość krajowych instytucji płatniczych

Art. 81. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF sporządzone zgodnie z ustawą o rachunkowości roczne sprawozdanie finansowe, a także roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe, jeżeli istnieje obowiązek jego sporządzenia. Sprawozdania przekazuje się wraz z raportem z badania sprawozdania i opinią podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych oraz odpisem uchwały albo postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego, w terminie nie dłuższym niż 15 dni od dnia zatwierdzenia odpowiednio rocznego sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający jednostki i rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający jednostki dominującej.

Art. 82. Podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych jest obowiązany do niezwłocznego informowania KNF o stwierdzonych w trakcie przeprowadzania badania sprawozdania finansowego okolicznościach i zdarzeniach, które mogą stanowić podstawę do wydania opinii z zastrzeżeniami, opinii negatywnej albo odmowy wyrażenia opinii, albo wskazywać na naruszenie przepisów określających warunki wydania zezwolenia krajowym instytucjom płatniczym lub regulujących prowadzenie działalności krajowych instytucji płatniczych albo na zagrożenie kontynuowania działalności przez tę instytucję.

Art. 83. 1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne obejmujące:

- 1) wartość posiadanych środków finansowych;
- 2) informację o udzielonych w danym kwartale lub roku kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3, w tym ich liczbie, wartości oraz okresie, na jaki zostały udzielone;
- 3) informację o wykonanych transakcjach płatniczych, w tym ich wartości, liczbie oraz strukturze walutowej;
- 4) zestawienie funduszy własnych wraz ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych i określeniem ich kwoty;
- 5) informację o rodzaju i zakresie działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1.

2. KNF, w drodze decyzji, na wniosek krajowej instytucji płatniczej, w uzasadnionych przypadkach może zwolnić ją z obowiązków określonych w ust. 1 lub ograniczyć ich zakres.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, formę i sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich przekazywania KNF, uwzględniając konieczność zapewnienia KNF dostępu do informacji mających wpływ na ocenę sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej, w tym informacji o rodzaju i zakresie wykonywania innej działalności prowadzonej przez instytucję płatniczą, o której mowa w art. 74 ust. 1.

Rozdział 4

Korzystanie przez krajową instytucję płatniczą z usług agentów oraz powierzanie wykonywania niektórych czynności operacyjnych innym podmiotom

Art. 84. 1. Krajowa instytucja płatnicza może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.

1a. Krajowa instytucja płatnicza może dokonywać wykupu pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów lub innych przedsiębiorców.

2. Umowa między agentem a krajową instytucją płatniczą jest zawierana w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Art. 85. 1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF, w formie pisemnej, zawiadomienie o zamiarze świadczenia usług płatniczych za pośrednictwem agenta, wraz z wnioskiem o dokonanie wpisu agenta do rejestru.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta;
- 2) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 3) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy;
- 4) imiona i nazwiska oraz funkcje osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem.

Art. 86. 1. Krajowa instytucja płatnicza może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych lub z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

2. Krajowa instytucja płatnicza prowadzi ewidencję umów, o których mowa w ust. 1, zawierającą dane identyfikacyjne przedsiębiorcy, zakres powierzonych czynności i miejsce ich wykonywania oraz okres obowiązywania umowy.

3. W przypadku gdy umowa, o której mowa w ust. 1, przewiduje powierzenie wykonywania istotnych czynności operacyjnych, krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze zawarcia takiej umowy oraz o każdej jej zmianie, rozwiązaniu lub o jej wygaśnięciu, co najmniej na 14 dni przed jej zawarciem, zmianą, rozwiązaniem lub wygaśnięciem.

4. Czynność operacyjną uznaje się za istotną, jeżeli jej niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie mogłoby w poważnym stopniu zagrozić ciągłości spełniania przez krajową instytucję płatniczą wymogów, od których było uzależnione wydanie zezwolenia, lub wykonywania innych obowiązków nałożonych na instytucję płatniczą przez ustawę, lub zagrażałoby jej wynikom finansowym, rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych lub wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

5. Krajowa instytucja płatnicza może powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie istotnych czynności operacyjnych, jeżeli powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez krajową instytucję płatniczą działalności zgodnie z przepisami prawa i wydanym jej zezwoleniem oraz na ostrożne i stabilne zarządzanie krajową instytucją płatniczą oraz:

- 1) przedsiębiorca posiada uprawnienia do wykonywania czynności w zakresie przedmiotu umowy, jeżeli z przepisów prawa wynika obowiązek posiadania takich uprawnień, albo zajmuje się wykonywaniem tych czynności w sposób zawodowy;

- 2) przedsiębiorca posiada niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz zapewnia warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do prawidłowego wykonywania umowy, o której mowa w ust. 1;
- 3) sytuacja finansowa przedsiębiorcy pozwala na prawidłowe wykonywanie umowy, o której mowa w ust. 1;
- 4) przedsiębiorca umożliwi skuteczne nadzorowanie przez krajową instytucję płatniczą wykonywania powierzonych mu czynności oraz zarządzanie ryzykiem związanym z powierzeniem czynności, a krajowa instytucja płatnicza posiada wiedzę umożliwiającą skuteczne nadzorowanie wykonywania powierzonych czynności i zarządzanie ryzykiem;
- 5) krajowa instytucja płatnicza będzie posiadać dostęp do informacji i dokumentów związanych z wykonywaniem czynności powierzonych przedsiębiorcy, w szczególności w przypadku gdy udostępnienie tych danych następuje w wyniku żądania KNF;
- 6) krajowa instytucja płatnicza i przedsiębiorca będą posiadać plany działania zapewniające ciągłe, bezpieczne i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, również w przypadku rozwiązania umowy, a także plany działania przewidujące sposoby odzyskiwania danych chroniące przed ich utratą spowodowaną zdarzeniami losowymi.

6. Powierzenie wykonywania czynności operacyjnych nie może:

- 1) prowadzić do zaprzestania faktycznego świadczenia usług płatniczych lub wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez krajową instytucję płatniczą;
- 2) obejmować przekazania prawa do reprezentowania instytucji płatniczej lub zarządzania instytucją płatniczą w rozumieniu art. 201 § 1 i art. 368 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.¹⁸⁾) oraz art. 48 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2016 r. poz. 21, 996 i 1250).

Art. 87. 1. KNF może żądać od krajowej instytucji płatniczej powierzającej wykonywanie czynności operacyjnych innym przedsiębiorcom w szczególności:

- 1) przedstawienia kopii zawartej umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1;
- 2) złożenia wyjaśnień dotyczących wykonania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1;
- 3) przedstawienia dokumentów określających status przedsiębiorcy, z którym krajowa instytucja płatnicza zawarła umowę, a w przypadku powierzenia wykonywania istotnych czynności operacyjnych – także dokumentów niezbędnych do oceny spełniania przez przedsiębiorcę wymogów określonych w art. 86 ust. 5.

2. KNF, w drodze decyzji, nakazuje krajowej instytucji płatniczej doprowadzenie w wyznaczonym terminie do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jeżeli:

- 1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu instytucją płatniczą;
- 2) przedsiębiorca będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.

3. Od decyzji KNF, o której mowa w ust. 2, krajowa instytucja płatnicza może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji; przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. KNF może zastosować środki określone w art. 105 ust. 1, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie krajowa instytucja płatnicza nie doprowadzi do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1.

Art. 88. 1. Krajowa instytucja płatnicza w zakresie świadczenia usług płatniczych i wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jak za swoje własne działania.

2. Odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć, z zastrzeżeniem art. 149.

3. Odpowiedzialności agenta i innego przedsiębiorcy, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec krajowej instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161, z 2015 r. poz. 4, 978, 1333 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 615, 996 i 1202.

mowa w art. 84 ust. 2, umowy, na podstawie której inny przedsiębiorca dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, albo umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

Art. 89. Krajowe instytucje płatnicze zapewniają, aby oddziały, przez które prowadzą działalność, a także agenci oraz inni przedsiębiorcy, za pośrednictwem których świadczą usługi płatnicze lub dokonują wykupu pieniądza elektronicznego, informowali w sposób rzetelny użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego o tym fakcie.

Art. 90. Agent jest obowiązany w umowie zawieranej z użytkownikiem jednoznacznie wskazać instytucję płatniczą, w imieniu i na rzecz której działa, z podaniem numeru wpisu do rejestru.

DZIAŁ V

Podejmowanie i prowadzenie przez instytucje płatnicze działalności na terytorium państwa goszczącego

Art. 91. Krajowa instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, usługi płatnicze wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

Art. 92. 1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF, w formie pisemnej, o zamiarze świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wniosek o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze przez oddział lub za pośrednictwem agenta;
- 2) nazwę (firmę) i siedzibę i adres krajowej instytucji płatniczej;
- 3) nazwę (firmę) i adres oddziału lub imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta oraz siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
- 4) opis struktury organizacyjnej oddziału;
- 5) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- 6) imiona i nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta;
- 7) wykaz usług płatniczych, które krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, odpowiednio przez oddział lub za pośrednictwem agenta.

3. KNF wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w wyznaczonym terminie, jeżeli zawiadomienie nie spełnia wymagań określonych w ust. 2.

4. W terminie miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub jego uzupełnienia, KNF przesyła właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, albo w drodze decyzji odmawia jego przesłania.

5. KNF odmawia przesłania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy:

- 1) zawiadomienie nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 2, i nie zostało uzupełnione w terminie;
- 2) struktura organizacyjna oddziału krajowej instytucji płatniczej jest nieadekwatna do zamierzonej działalności;
- 3) zamierzona działalność oddziału lub wykonywanie usług za pośrednictwem agenta naruszałoby przepisy prawa;
- 4) posiada lub uzyskała od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym krajowa instytucja płatnicza zamierza wykonywać usługi płatnicze, informacje wskazujące, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub rozpoczęcie wykonywania usług przez oddział lub za pośrednictwem agenta mogłyby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Art. 93. 1. W przypadku nieotrzymania, w terminie 30 dni od dnia przesłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 92 ust. 1, zastrzeżeń zgłoszonych przez właściwe organy nadzorcze państwa goszczącego, KNF wpisuje odpowiednio oddział lub agenta do rejestru. W przypadku otrzymania zastrzeżeń, KNF może odmówić dokonania wpisu.

2. O dokonaniu wpisu do rejestru KNF powiadamia zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.

3. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału instytucji płatniczej w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi przez agenta lub oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub rozpoczęcie świadczenia usług przez agenta lub założenie oddziału mogłoby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Art. 94. O zamiarze dokonania zmiany danych, o których mowa w art. 92 ust. 2 pkt 2–7, krajowa instytucja płatnicza zawiadamia, w formie pisemnej, KNF i właściwe organy nadzorcze goszczącego państwa członkowskiego, najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem tej zmiany; przepisy art. 92 ust. 3–5 oraz art. 93 stosuje się odpowiednio.

Art. 95. 1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej. Zawiadomienie powinno wskazywać każdorazowo usługi płatnicze, jakie instytucja płatnicza zamierza wykonywać, oraz wskazywać państwa członkowskie, w których instytucja płatnicza zamierza prowadzić działalność transgraniczną.

2. KNF przesyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania i powiadamia o tym zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.

Art. 96. Unijna instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi płatnicze przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, w zakresie wynikającym z zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzorcze.

Art. 97. 1. Unijna instytucja płatnicza może rozpocząć wykonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług płatniczych przez oddział lub za pośrednictwem agenta po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF od właściwych organów nadzorczych macierzystego państwa członkowskiego następujących informacji:

- 1) nazwy (firmy) oddziału lub imienia i nazwiska albo nazwy (firmy) agenta i adresu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod którym będzie możliwe uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności;
- 2) opisu struktury organizacyjnej oddziału oraz opisu mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem przez oddział lub agenta praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- 3) imion i nazwisk osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta;
- 4) wykazu usług płatniczych, które unijna instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. O zamiarze dokonania zmiany danych, o których mowa w ust. 1, unijna instytucja płatnicza zawiadamia KNF najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem takiej zmiany. Zmiany mają charakter wiążący od dnia otrzymania przez KNF od właściwych organów nadzorczych państwa macierzystego zawiadomienia potwierdzającego powiadomienie tych organów o ich dokonaniu.

3. Jeżeli KNF ma uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z zamierzonym świadczeniem usług przez unijną instytucję płatniczą przez oddział lub za pośrednictwem agenta jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub świadczenie usług przez oddział lub za pośrednictwem agenta mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informuje o tym właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego.

Art. 98. Unijna instytucja płatnicza może rozpocząć działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu przez KNF od właściwych organów nadzorczych państwa macierzystego zawiadomienia zawierającego firmę, siedzibę i adres unijnej instytucji płatniczej oraz wykaz usług płatniczych, jakie ta instytucja zamierza wykonywać w ramach działalności transgranicznej.

Art. 98a. W przypadku świadczenia przez unijną instytucję płatniczą usługi przeliczenia waluty w ramach wykonania transakcji płatniczej lub wydania pieniądza elektronicznego przepis art. 74 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ VI

Nadzór nad krajowymi instytucjami płatniczymi oraz oddziałami unijnych instytucji płatniczych

Art. 99. 1. Działalność w zakresie usług płatniczych oraz w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego prowadzona przez krajowe instytucje płatnicze, w tym przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których

krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF, w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem”.

2. Celem nadzoru jest:

- 1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji płatniczych;
- 2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji płatniczych, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1;
- 3) ochrona interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego.

Art. 100. Czynności podejmowane w ramach nadzoru polegają w szczególności na:

- 1) dokonywaniu oceny sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej;
- 2) badaniu jakości zarządzania krajową instytucją płatniczą, w tym systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.
- 3) (uchylony)

Art. 101. KNF oraz osoby wykonujące czynności nadzoru nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnego z przepisami ustaw działania lub zaniechania, które pozostaje w związku ze sprawowanym przez KNF nadzorem.

Art. 102. 1. KNF w ramach sprawowanego nadzoru może:

- 1) wezwać krajową instytucję płatniczą do przekazania w wyznaczonym terminie wszelkich informacji niezbędnych dla realizacji celów nadzoru, o których mowa w art. 99 ust. 2;
- 2) zażądać okresowego przekazywania przez krajową instytucję płatniczą określonych danych niezbędnych do oceny sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej;
- 3) wydawać krajowej instytucji płatniczej zalecenia w zakresie:
 - a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji płatniczej z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009,
 - b) zwiększenia funduszy własnych, jeżeli ich wysokość jest niższa niż wynikałoby to z przepisów ustawy lub decyzji, o której mowa w art. 76 ust. 7,
 - c) podjęcia środków koniecznych do osiągnięcia i przestrzegania norm, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i art. 76,
 - d) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią utrzymanie oraz bieżące monitorowanie poziomu funduszy własnych,
 - e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego;
- 4) nakazać krajowej instytucji płatniczej wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu osiągnięcia norm, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i art. 76;
- 5) nakazać krajowej instytucji płatniczej opracowanie i wykonanie planu przywrócenia prawidłowych stosunków finansowych.

2. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami płatniczymi, mając na uwadze ochronę interesów użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego.

Art. 103. 1. KNF może przeprowadzać kontrolę działalności i sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej.

2. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, KNF może przeprowadzać także ocenę działalności i sytuacji finansowej agenta, za pośrednictwem którego instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, lub podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1. Jeżeli kontrola, o której mowa w ust. 1, nie pozwala na dokonanie wszystkich ustaleń niezbędnych do oceny działalności lub sytuacji finansowej agenta lub podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, czynności kontrolne mogą być prowadzone bezpośrednio wobec agenta lub podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, w ramach odrębnej kontroli.

3. Czynności kontrolne są wykonywane przez pracowników Urzędu KNF po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Przewodniczącego KNF lub upoważnioną przez niego osobę.

4. Pracownicy, o których mowa w ust. 3, w zakresie ustalonym w upoważnieniu, mają prawo do:

- 1) wstępu do pomieszczeń kontrolowanego podmiotu;
- 2) swobodnego dostępu do oddzielnego pomieszczenia biurowego i środków łączności;
- 3) wglądu do dokumentów kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii, odpisów i wyciągów z tych dokumentów;
- 4) wglądu do danych zawartych w systemie informatycznym kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii lub wyciągów z tych danych, w tym w postaci dokumentów elektronicznych.

5. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 104. 1. KNF każdorazowo zgłasza właściwemu organowi nadzorczemu goszczącego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia kontroli w pomieszczeniach kontrolowanego podmiotu znajdujących się na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.

2. KNF może przekazać właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzenia kontroli w pomieszczeniach podmiotów, o których mowa w art. 109.

3. Przepisy art. 103 stosuje się do działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddziałów unijnych instytucji płatniczych oraz ich agentów, w przypadku ustalenia z właściwymi organami nadzorczymi macierzystego państwa członkowskiego, że kontrola zostanie przeprowadzona przez KNF.

Art. 105. 1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja płatnicza nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5, a także gdy działalność krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, KNF może:

- 1) wystąpić do organu krajowej instytucji płatniczej z wnioskiem o odwołanie osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości;
- 2) zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą, o której mowa w pkt 1, do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o jej odwołanie przez organy krajowej instytucji płatniczej na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji za krajową instytucję płatniczą w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych;
- 3) ograniczyć zakres działalności krajowej instytucji płatniczej lub jej jednostek organizacyjnych;
- 4) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 5) nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł;
- 6) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 5, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową krajowej instytucji płatniczej.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do ustalenia wysokości kary, o której mowa w ust. 1 pkt 4.

4. Zastosowanie środków, o których mowa w ust. 1 pkt 2–6, następuje w drodze decyzji. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 6, są natychmiast wykonalne.

5. Decyzja KNF o ograniczeniu zakresu działalności może zawierać warunki i terminy, a decyzja o nałożeniu kary pieniężnej zawiera termin zapłaty należności.

6. KNF może także zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą w przypadku:

- 1) przedstawienia tej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
- 2) spowodowania przez tę osobę znacznych strat majątkowych krajowej instytucji płatniczej.

7. O cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF niezwłocznie powiadamia właściwe organy nadzorcze państwa członkowskiego, w którym krajowa instytucja płatnicza prowadzi działalność transgraniczną, za pośrednictwem agenta lub przez oddział.

Art. 106. 1. Jeżeli rozpowszechniane informacje, o których mowa w art. 73, wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd, KNF może:

- 1) wydać instytucji płatniczej zalecenie, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a, dotyczące zaprzestania ich rozpowszechniania, przy czym nie stosuje się przepisów art. 105 ust. 1 pkt 1–3 i 6;
- 2) nakazać, w drodze decyzji, ogłoszenie sprostowania we wskazanej formie oraz w wyznaczonym terminie; nakazując ogłoszenie sprostowania KNF może określić jego treść.

2. W przypadku gdy nakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie został wykonany, KNF może, w drodze decyzji:

- 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za niewykonanie nakazu karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 2) nałożyć na instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł.

3. Przy nakładaniu kar, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5.

Art. 107. 1. W przypadku gdy unijna instytucja płatnicza lub jej agent, prowadząc działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, narusza przepisy prawa polskiego, KNF:

- 1) wzywa, w formie pisemnej, tę instytucję do przestrzegania przepisów prawa polskiego i wyznacza jej termin usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości;
- 2) po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w pkt 1, zawiadamia właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach.

2. Jeżeli naruszenie przepisów prawa polskiego dotyczy przepisów działu II i III, po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3, zawiadamiając właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach i podjętych środkach.

3. Jeżeli mimo zastosowania środków nadzoru przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego, unijna instytucja płatnicza lub jej agent prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nadal nie przestrzegają przepisów ustawy, KNF może zastosować odpowiednio środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1, 3 i 4.

4. Przepis ust. 3 stosuje się także, w przypadku gdy:

- 1) środki zastosowane przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego okazały się nieadekwatne do zaistniałego naruszenia lub niemożliwe do zastosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego bez uzasadnienia odmawiają zastosowania środków nadzorczych albo w sposób nieuzasadniony zwlekają z ich zastosowaniem.

5. Jeżeli zastosowanie procedury, o której mowa w ust. 1, skutkowałoby nadmierną zwłoką, mogącą bezpośrednio zagrażać ważnym interesom użytkowników, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, z pominięciem tej procedury.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 5, KNF powiadamia właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o zastosowanych środkach nadzorczych.

7. Do decyzji KNF wydanych na podstawie ust. 2–5, przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

8. Od decyzji KNF wydanych na podstawie ust. 2–5 unijna instytucja płatnicza może wnieść skargę do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.

Art. 108. 1. W celu wykonania zadań wynikających z ustawy KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi oraz z innymi władzami lub organami, a w szczególności z:

- 1) Europejskim Bankiem Centralnym;
- 2) NBP i bankami centralnymi innych państw członkowskich;
- 3) organami publicznymi innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności.

2. KNF może zawierać z właściwymi organami nadzorczymi porozumienia o współdziałaniu w zakresie nadzoru.

Art. 109. W celu podejmowania działań określonych w art. 107 w odniesieniu do unijnej instytucji płatniczej, a także w art. 102–105 w odniesieniu do krajowej instytucji płatniczej świadczącej usługi płatnicze na terytorium goszczącego państwa członkowskiego za pośrednictwem agenta lub przez oddział albo z udziałem podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi odpowiednio macierzystego albo goszczącego państwa członkowskiego.

Art. 110. KNF przekazuje właściwemu organowi nadzorczemu goszczącego państwa członkowskiego, na żądanie lub z własnej inicjatywy, informacje niezbędne do celów współpracy, o której mowa w art. 109, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez agenta, oddział lub podmiot wykonujący czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1.

Art. 111. 1. KNF może udzielać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy:

- 1) właściwym organom nadzorczym, w przypadkach określonych w art. 110;
- 2) bankom centralnym innych państw członkowskich lub innym instytucjom państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym innych państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu nadzoru nad systemami płatności;
- 3) organom i instytucjom Unii Europejskiej właściwym w zakresie spraw związanych z nadzorem nad instytucjami płatniczymi lub innymi dostawcami lub nadzorem nad systemami płatności.

2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje jeżeli:

- 1) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań z zakresu nadzoru nad dostawcami, nadzoru nad systemami płatności lub zadań z zakresu polityki monetarnej;
- 2) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza te organy jest możliwe wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody KNF;
- 3) nie narusza to zasad ochrony informacji wynikających z przepisów odrębnych.

Art. 112. 1. Informacje uzyskane lub wytworzone w związku ze sprawowaniem nadzoru, których udzielenie, ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby naruszyć chroniony prawem interes podmiotów, których te informacje bezpośrednio lub pośrednio dotyczą, lub utrudnić sprawowanie nadzoru nad instytucjami płatniczymi, stanowią tajemnicę zawodową chronioną zgodnie z przepisami art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

2. Obowiązeku ochrony tajemnicy, o której mowa w ust. 1, nie narusza:

- 1) udzielenie informacji w sytuacjach, o których mowa w art. 111 ust. 1;
- 2) złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa;
- 3) przekazanie informacji osobie, organowi lub innemu podmiotowi na podstawie przepisów odrębnych.

3. W przypadku informacji objętych ochroną na podstawie przepisów odrębnych, przekazywanie przez KNF informacji, o których mowa w ust. 1, nie może naruszać zasad ochrony określonej w tych przepisach.

Art. 113. 1. Krajowe instytucje płatnicze są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłaty są wnoszone w wysokości stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,075%, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Do transakcji płatniczych krajowych instytucji płatniczych świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7, stosuje się stawkę nieprzekraczającą 0,05%.

3. Do transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu instrumentów płatniczych wydanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4, lub do transakcji płatniczych wykonywanych w ramach usługi płatniczej, o której

mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, stosuje się stawkę nieprzekraczającą 0,0025% niezależnie od tego, czy dostawca prowadzi rachunek płatniczy dla użytkownika, oraz od rodzaju i liczby czynności podejmowanych przez dostawcę w celu wykonania transakcji.

4. Do całkowitej kwoty transakcji płatniczych, o której mowa w ust. 1, nie wlicza się transakcji płatniczych krajowej instytucji płatniczej wykonywanych w realizacji czynności wyłączonych przez art. 6, bez względu czy wyłączenie zależne jest od świadczenia innych usług.

5. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, 868 i 1228), zwanej dalej „ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”.

Art. 114. 1. Opłacie podlega:

- 1) wydanie oraz zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, z wyjątkiem sytuacji, w której zmiana zezwolenia polega wyłącznie na ograniczeniu rodzaju usług płatniczych, do których świadczenia jest uprawniona instytucja płatnicza;
- 2) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

2. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, nie może być wyższa niż równowartość w walucie polskiej kwoty 1500 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania albo zmiany zezwolenia lub dokonania wpisu do rejestru.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, są przeznaczane na pokrycie kosztów nadzoru. Suma opłat dokonanych w danym roku przez instytucje płatnicze pomniejsza łączną kwotę należnych od tych instytucji zgodnie z art. 113 wpłat na pokrycie kosztów nadzoru.

4. Opłaty, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 115. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w art. 113 ust. 1,
- 2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w art. 113 ust. 1,
- 3) wysokość, a także sposób i terminy uiszczania opłat, o których mowa w art. 114

– uwzględniając charakter czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczania opłat oraz konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Art. 116. 1. Postępowanie w sprawie nałożenia kary, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz w art. 106 ust. 2, nie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia przez KNF informacji o okolicznościach mogących stanowić podstawę nałożenia kary albo jeżeli od popełnienia czynu upłynęło więcej niż 2 lata.

2. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz w art. 106 ust. 2, stanowią dochód budżetu państwa. Należności z tytułu kar podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 117. 1. Do postępowania naprawczego oraz likwidacji krajowej instytucji płatniczej i oddziałów instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio przepisy art. 142 oraz art. 145–157e ustawy – Prawo bankowe.

2. Uprawnienie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości krajowej instytucji płatniczej przysługuje także KNF.

DZIAŁ VII

Biura usług płatniczych i kasy oszczędnościowo-kredytowe

Art. 118. 1. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Działalność, o której mowa w ust. 1, może być wykonywana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich 12 miesięcy wykonanych przez biuro usług płatniczych, w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ono usługi płatnicze, nie może przekraczać kwoty 500 000 euro miesięcznie.

4. Przy ustalaniu średniej, o której mowa w ust. 3, całkowitą kwotę transakcji płatniczych za dany miesiąc oblicza się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc.

5. Biuro usług płatniczych może prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych.

Art. 119. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru biur usług płatniczych.

Art. 120. 1. Działalność w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana, pod warunkiem że:

- 1) biuro posiada rozwiązania organizacyjne pozwalające na:
 - a) wyliczanie całkowitej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych,
 - b) wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy;
- 2) osoba zarządzająca biurem nie jest osobą prawomocnie skazaną za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstwo przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo, o którym mowa w art. 165a Kodeksu karnego, lub przestępstwo skarbowe.

2. Biuro usług płatniczych jest obowiązane do posiadania programu działalności i planu finansowego na okres pierwszych 12 miesięcy działalności, uwzględniającego wymóg określony w art. 118 ust. 3.

3. Do biur usług płatniczych stosuje się odpowiednio przepis art. 73.

Art. 121. Biuro usług płatniczych może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta oraz powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych; przepisy art. 84–90 stosuje się odpowiednio.

Art. 122. 1. Wniosek o dokonanie wpisu biura usług płatniczych do rejestru zawiera odpowiednio dane dotyczące:

- 1) wnioskodawcy:
 - a) nazwę (firmę),
 - b)¹⁹⁾ numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile wnioskodawca taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP),
 - c) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
- 2) agentów wnioskodawcy:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę),
 - b) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 3) oddziałów wnioskodawcy:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału.

2. Do wniosku o dokonanie wpisu do rejestru, o którym mowa w ust. 1, dołącza się oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że: 1) dane zawarte we wniosku są kompletne i zgodne z prawdą; 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w charakterze biura usług płatniczych, określone w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1572).”.

Art. 123. Biuro usług płatniczych zawiadamia KNF o zamiarze zakończenia działalności gospodarczej lub działalności w charakterze biura usług płatniczych, wskazując datę zakończenia działalności.

Art. 124. W sprawach nieuregulowanych w ustawie dotyczących podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych, w tym w sprawach odmowy wpisu do rejestru, wydania decyzji o zakazie prowadzenia działalności i wykreślenia wpisu w rejestrze, stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

¹⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 56 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 8.

Art. 125. 1. Biuro usług płatniczych jest zobowiązane do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy, w celu wykonania transakcji płatniczych.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, biuro usług płatniczych wykonuje przez zawarcie odpowiednio z bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem banku zagranicznego albo zakładem ubezpieczeń, które nie należą do tej samej grupy co dane biuro usług płatniczych, umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia.

3. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia obejmuje zwrot przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez biuro usług płatniczych, do wysokości dokonanej wpłaty.

4. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powinna obejmować upoważnienie dla KNF do wydawania dyspozycji wypłaty przez gwaranta środków pieniężnych z gwarancji.

5. Umowa gwarancji albo ubezpieczenia, o której mowa w ust. 2, nie może być zawarta na okres krótszy niż 12 miesięcy.

6. Biuro usług płatniczych jest obowiązane złożyć w KNF dokument potwierdzający zawarcie pierwszej umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo pierwszej umowy ubezpieczenia, w terminie 7 dni od dnia zawarcia takiej umowy, a następnie składać do KNF dokumenty potwierdzające każdorazowe zawarcie kolejnej umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej, w terminie 7 dni od dnia jej zawarcia.

7. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 6, KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 i art. 116 stosuje się odpowiednio.

8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, minimalną sumę gwarancji, o których mowa w ust. 2, oraz termin powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych.

8a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy umowy gwarancji bankowej oraz umowy gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 2, kierując się potrzebą uwzględnienia niezbędnych elementów umowy.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 2, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych.

10. KNF jest uprawniony do występowania na rzecz użytkowników w sprawach wypłaty środków z tytułu umowy gwarancji bankowej albo umowy gwarancji ubezpieczeniowej na zasadach określonych w treści tych umów.

Art. 126. 1. Biuro usług płatniczych jest zobowiązane do zgłoszenia KNF:

- 1) każdego przekroczenia poziomu 500 000 euro:
 - a) całkowitej kwoty transakcji płatniczych, w tym wykonanych przez agentów, za pośrednictwem których biuro usług płatniczych świadczy usługi płatnicze, w danym miesiącu,
 - b) średniej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych, w tym wykonywanych przez agentów, za pośrednictwem których biuro usług płatniczych świadczy usługi płatnicze, za każdy okres ostatnich 3 miesięcy i ostatnich 12 miesięcy;
- 2) o wszczęciu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 120 ust. 1 pkt 2, lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe przeciwko osobie zarządzającej.

2. Do obliczania kwoty transakcji płatniczych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 118 ust. 4.

3. Zgłoszenia, o których mowa w ust. 1, powinny zostać dokonane w terminie 14 dni od dnia:

- 1) zakończenia okresów, o których mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) powzięcia wiadomości przez biuro o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

4. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 i art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 127. 1. W przypadku przekroczenia średniej całkowitej kwoty transakcji płatniczych, o której mowa w art. 118 ust. 3, biuro usług płatniczych, niezależnie od obowiązku dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b, jest obowiązane do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności w zakresie usług płatniczych do wymogu, o którym mowa w art. 118 ust. 3, w terminie 3 miesięcy od końca okresu, w którym nastąpiło przekroczenie.

2. Jeżeli wraz z dokonaniem zgłoszenia, o którym mowa w art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b, biuro usług płatniczych złoży wnioski o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, przepisu ust. 1 nie stosuje się do czasu rozpoznania wniosku. W przypadku odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, lub umorzenia postępowania, termin, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 128. 1. Biuro usług płatniczych jest obowiązane do przekazywania KNF informacji o łącznej wartości i liczbie transakcji płatniczych wykonanych, w tym także przez jego agentów:

- 1) w danym kwartale – w terminie do końca pierwszego miesiąca następnego kwartału;
- 2) w danym roku – w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku;
- 3) w danym miesiącu w okresie, o którym mowa w art. 127 ust. 1 oraz ust. 2 zdanie drugie – w terminie do piętnastego dnia następnego miesiąca.

2. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie biur usług płatniczych oraz całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych w danym roku przez biura usług płatniczych, w tym także przez ich agentów.

Art. 129. 1. Działalność w zakresie usług płatniczych prowadzona przez biura usług płatniczych podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym.

2. Celem nadzoru nad biurami usług płatniczych jest zapewnienie zgodności działalności biur usług płatniczych z przepisami ustawy oraz ochrona interesów użytkowników usług płatniczych.

3. Do nadzoru nad biurami usług płatniczych stosuje się odpowiednio przepisy art. 100, art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5, art. 103, art. 106 ust. 1 oraz art. 112.

4. W ramach nadzoru KNF może wydawać biurom usług płatniczych zalecenia w zakresie:

- 1) zapewnienia zgodności działalności biura z przepisami ustawy;
- 2) podjęcia środków koniecznych do zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników.

5. W razie stwierdzenia, że biuro usług płatniczych nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonało w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w ust. 4, lub nakazu, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 5, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, a także gdy działalność biura usług płatniczych jest wykonywana z naruszeniem prawa albo stwarza zagrożenie dla interesów użytkowników, KNF może zastosować środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1–3.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, KNF może także:

- 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 2) nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł.

7. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 6, KNF może nałożyć także w przypadku niewykonania zalecenia lub nakazu, o których mowa w art. 106 ust. 1.

8. Do nakładania kar, o których mowa w ust. 6, stosuje się odpowiednio przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116.

Art. 130. 1. Biura usług płatniczych są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez jego agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025%.

2. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w ust. 1,

2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1

– uwzględniając konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Art. 131. 1. Kasa oszczędnościowo-kredytowa w terminie 30 dni od dnia rozpoczęcia działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych zawiadamia KNF o rozpoczęciu tej działalności, wskazując:

- 1) nazwę (firmę) i siedzibę i adres;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców;
- 3) wykaz świadczonych usług płatniczych;
- 4) nazwy i adresy posiadanych oddziałów.

2. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa zawiadamia KNF o zakończeniu działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową w terminie 14 dni od dnia uzyskania takiej informacji ze wskazaniem daty zakończenia działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową.

Art. 132. Do kas oszczędnościowo-kredytowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 81 i art. 82.

DZIAŁ VIIA

Instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego

Art. 132a. 1. Wydawanie pieniądza elektronicznego oraz świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wymaga uzyskania zezwolenia KNF.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jej wniosek.

3. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 61 ust. 1 i przepisy wydane na podstawie art. 61 ust. 3, z tym że w programie działalności i planie finansowym podaje się również informację o planowanej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

4. Do wnioskodawcy i krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przepis art. 61 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 132b. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, może być wydane podmiotom posiadającym kapitał założycielski w wysokości co najmniej równoważności w walucie polskiej kwoty 350 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

2. Przepisy art. 64 ust. 1 pkt 2–4 i ust. 3 oraz art. 64a stosuje się odpowiednio, z tym że system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, zawiera ponadto opis zasad postępowania ze środkami pieniężnymi otrzymywanymi w zamian za wydany pieniądz elektroniczny zgodnie z art. 132n i opis procedur rozpatrywania skarg posiadaczy pieniądza elektronicznego.

3. Do odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, zmiany zakresu usług płatniczych określonych w zezwoleniu, wygaśnięcia zezwolenia w związku z nieprowadzeniem albo nierozpoczęciem działalności objętej tym zezwoleniem oraz do cofnięcia zezwolenia, a także do postępowania w sprawie wydania, zmiany, wygaśnięcia i cofnięcia zezwolenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 61a–63, art. 65–67 i art. 69–71.

4. Warunkiem udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, jest dodatkowo posiadanie przez podmiot rozwiązań organizacyjnych mających służyć ochronie środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny zgodnie z art. 132n.

5. KNF może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, również jeżeli instytucja pieniądza elektronicznego, która nie stosuje zasad ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny, określonych w art. 132n ust. 1, nie zawarła w terminie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 78 ust. 2, zgodnie z art. 132n ust. 2.

Art. 132c. 1. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio nabyć albo objąć akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie odpowiednio 10%, 20%, 30% lub 50% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, lub jeżeli na skutek nabycia albo objęcia akcji lub udziałów instytucja taka stałaby się jednostką zależną lub współzależną względem tego podmiotu, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić KNF o takim zamiarze.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 25 ust. 2, 3 i 7–9, art. 25a ust. 1 i 2, art. 25c–25e i art. 25g ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio, z tym że przepisy dotyczące podmiotu dominującego, zależnego lub współzależnego, o których mowa w tych przepisach, stosuje się do jednostki dominującej, zależnej lub współzależnej.

3. W przypadku gdy podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest:

- 1) unijną instytucją pieniądza elektronicznego, unijną instytucją płatniczą, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, instytucją kredytową, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub
- 2) jednostką dominującą lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku wobec unijnej instytucji pieniądza elektronicznego, unijnej instytucji płatniczej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska

– przedstawia w zawiadomieniu odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności nazwę i siedzibę podmiotów, o których mowa w pkt 2, w stosunku do których jest jednostką dominującą lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku.

4. Jeżeli nie zachodzą okoliczności wymienione w ust. 3 pkt 1 i 2, zawiadomienie zawiera stosowne oświadczenie w tym zakresie.

5. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio zbyć znaczny pakiet akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, lub zbyć pakiet akcji lub udziałów, w wyniku czego nastąpiłby spadek poniżej 10%, 20%, 30% lub 50% jego udziału w ogólnej liczbie głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany zawiadomić o tym zamiarze KNF. W przypadku gdy statut krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przewiduje uprzywilejowanie lub ograniczenie akcji lub udziałów co do prawa głosu, zawiadomienie powinno również dotyczyć udziału w kapitale zakładowym w wysokości odpowiadającej wielkościom określonym w zdaniu pierwszym i odpowiadającej mu liczbie głosów bez przywilejów i ograniczeń; przepisy art. 25 ust. 2, 3 i 7 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

Art. 132d. 1. Podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 132c ust. 1, przedstawia wraz z zawiadomieniem informacje:

- 1) pozwalające na identyfikację podmiotu składającego zawiadomienie oraz ustalenie tożsamości osób zarządzających jego działalnością oraz osób przewidzianych do objęcia funkcji osób zarządzających krajowej instytucji pieniądza elektronicznego – o ile podmiot składający zawiadomienie planuje zmiany w tym zakresie;
- 2) określone w art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c dotyczące podmiotu składającego zawiadomienie oraz osób, o których mowa w pkt 1;
- 3) pozwalające na identyfikację krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w art. 132c ust. 1;
- 4) dotyczące działalności zawodowej, gospodarczej lub statutowej podmiotu składającego zawiadomienie i osób, o których mowa w pkt 1, a w szczególności przedmiotu tej działalności, zakresu i miejsca jej prowadzenia oraz dotychczasowego jej przebiegu, a także wykształcenia posiadanego przez podmiot składający zawiadomienie, będący osobą fizyczną, i osoby, o których mowa w pkt 1;
- 5) dotyczące grupy, do której należy podmiot składający zawiadomienie, a w szczególności jej struktury, należących do niej podmiotów oraz prawnych i faktycznych powiązań kapitałowych, finansowych i osobowych z innymi podmiotami;
- 6) dotyczące sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu składającego zawiadomienie;
- 7) dotyczące działań zmierzających do nabycia albo objęcia akcji lub udziałów w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie poziomów określonych w art. 132c ust. 1, albo uzyskanie pozycji jednostki dominującej wobec krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, a w szczególności docelowego udziału w ogólnej liczbie głosów w organie stanowiącym krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, związanych z tym udziałem uprawnień, sposobu i źródeł finansowania nabycia albo objęcia akcji lub udziałów, zawartych w związku z tymi działaniami umów oraz działania w porozumieniu z innymi podmiotami;
- 8) dotyczące zamiarów podmiotu składającego zawiadomienie w odniesieniu do przyszłej działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w zakresie planów marketingowych, operacyjnych, finansowych oraz dotyczących organizacji i zarządzania;
- 9) dotyczące ewentualnych zobowiązań podmiotu składającego zawiadomienie w zakresie ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

2. Informacje w zakresie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, a także informacje, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c, nie są wymagane w odniesieniu do podmiotu składającego zawiadomienie i osób zarządzających jego działalnością, jeżeli podmiot składający zawiadomienie jest bankiem krajowym, instytucją kredytową, instytucją płatniczą, instytucją pieniądza elektronicznego, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, domem maklerskim, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności w państwie członkowskim, o ile okoliczność ta zostanie wykazana w zawiadomieniu.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty, które należy załączyć do zawiadomienia w celu przedstawienia informacji określonych w ust. 1, mając na względzie zapewnienie proporcjonalności wymaganych informacji w zależności od zamierzonego wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

Art. 132e. 1. KNF zgłasza, w drodze decyzji, sprzeciw co do nabycia lub objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, wskazanego w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 132c ust. 1, jeżeli:

- 1) podmiot składający zawiadomienie nie uzupełnił w wyznaczonym terminie braków w zawiadomieniu lub dokumentów i informacji załączanych do zawiadomienia,
- 2) podmiot składający zawiadomienie nie przekazał w terminie dodatkowych informacji lub dokumentów żądanych przez KNF,
- 3) jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego, z uwagi na możliwy niekorzystny wpływ podmiotu składającego zawiadomienie na tę instytucję lub z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu składającego zawiadomienie

– przy czym przepisy art. 25h ust. 2 i 4–6 oraz art. 25i–25k ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

2. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 1 pkt 3, KNF uwzględni również podjęte zobowiązania podmiotu składającego zawiadomienie, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9.

3. W przypadku nabycia lub objęcia akcji lub udziałów:

- 1) z naruszeniem art. 132c ust. 1 albo
- 2) pomimo zgłoszenia przez KNF sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, albo
- 3) przed upływem terminu uprawniającego KNF do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, albo
- 4) po wyznaczonym przez KNF terminie, o którym mowa w art. 25h ust. 5 ustawy – Prawo bankowe, na nabycie akcji lub udziałów w zakresie określonym w art. 132c ust. 1

– nie może być wykonywane prawo głosu z tych akcji lub udziałów.

4. Jeżeli skutkiem nabycia lub objęcia akcji w przypadkach, o których mowa w ust. 3, jest wykonywanie uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, osoby zarządzające krajową instytucją pieniądza elektronicznego powołane przez jednostkę dominującą lub będące członkami zarządu, prokurentami lub osobami pełniącymi kierownicze funkcje w jednostce dominującej nie mogą uczestniczyć w czynnościach z zakresu reprezentacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego; w przypadku gdy nie można ustalić, które osoby zarządzające zostały powołane przez jednostkę dominującą, powołanie organu odpowiedzialnego za zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego jest bezskuteczne od dnia uzyskania przez ten podmiot uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

5. Uchwały organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego podjęte z naruszeniem ust. 3 są nieważne, chyba że spełniają wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przysługuje również KNF. Przepisy art. 425 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 lub 4, KNF może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w wyznaczonym terminie.

7. Jeżeli akcje lub udziały nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 6, KNF może nałożyć na akcjonariusza lub udziałowca krajowej instytucji pieniądza elektronicznego karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł lub cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Do nakładania kar przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

8. W przypadku gdy wymagają tego interesy użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, a wnioskodawca wykaże, że nie zachodzi przesłanka, o której mowa w ust. 1 pkt 3, KNF może, w szczególności uzasadnionych przypadkach, w drodze decyzji, wydanej na wniosek akcjonariusza, udziałowca lub jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, uchylić zakazy, o których mowa w ust. 3 lub 4. Do wniosku wnioskodawca dołącza informacje, o których mowa w art. 132d ust. 1.

Art. 132f. 1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego, z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu, który uzyskał bezpośrednio lub pośrednio prawo wykonywania głosu w jej organie stanowiącym na poziomach określonych w art. 132c ust. 1 albo wskutek nabycia lub objęcia akcji lub udziałów, stał się bezpośrednio lub pośrednio jednostką dominującą krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, lub z uwagi na możliwy wpływ tego podmiotu na tę instytucję, a w szczególności w przypadku stwierdzenia, że podmiot ten nie dochowuje podjętych zobowiązań, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9, KNF może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania prawa głosu z akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego posiadanych przez ten podmiot lub wykonywania uprawnień jednostki dominującej przysługujących temu podmiotowi. Przy dokonywaniu oceny przesłanki wydania tego zakazu przepis art. 132e ust. 2 i art. 25h ust. 2 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

2. Uchwała organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego jest nieważna, jeżeli przy jej podejmowaniu wykonano prawo głosu z akcji lub udziałów, w stosunku do których KNF wydał decyzję, o której mowa w ust. 1, chyba że uchwała spełnia wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. Prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały przysługuje również KNF. Przepisy art. 425 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli KNF wydał na podstawie ust. 1 decyzję w przedmiocie zakazu wykonywania uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, przepis art. 132e ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w wyznaczonym terminie.

5. Jeżeli akcje lub udziały nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 4, KNF może nałożyć na akcjonariusza lub udziałowca krajowej instytucji pieniądza elektronicznego karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł lub cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Do nakładania kar przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

6. Na wniosek akcjonariusza, udziałowca lub jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego KNF uchyla decyzję wydaną na podstawie ust. 1, jeżeli ustały okoliczności uzasadniające wydanie tej decyzji.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu, którego przedmiotem jest wykonywanie prawa głosu z akcji lub udziałów na poziomach określonych w art. 132c ust. 1 lub wykonywanie uprawnień jednostki dominującej.

Art. 132g. 1. Jeżeli działalność hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie niepolegającym na wydawaniu pieniądza elektronicznego lub świadczeniu usług płatniczych narusza lub może naruszać stabilność finansową tej instytucji lub mogłaby ograniczać możliwość sprawowania nadzoru, KNF może, w drodze decyzji, nakazać hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego prawne i organizacyjne wyodrębnienie działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych przez utworzenie nowego podmiotu, który będzie prowadził tę działalność.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF:

- 1) określa termin utworzenia nowego podmiotu, który będzie prowadził działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych, nie krótszy niż 3 miesiące;
- 2) może określić warunki dotyczące sposobu wyodrębnienia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych.

3. Do podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, i hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego przepisy art. 68 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

4. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, wydane hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego przechodzi na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF zawiadomienia o wpisie podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, do rejestru przedsiębiorców albo uzupełnienia tego zawiadomienia, chyba że w tym terminie KNF zgłosi sprzeciw co do przejścia tego zezwolenia.

5. KNF, w drodze decyzji:

- 1) zgłasza sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jeżeli zachodzą przesłanki, które uzasadniałyby odmowę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, podmiotowi utworzonemu w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, określone w art. 65;

2) może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jeżeli nie zostały spełnione warunki określone w ust. 2 pkt 2.

6. Z dniem przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wstępuje w prawa i obowiązki hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie działalności objętej tym zezwoleniem.

7. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, wydane hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego wygasa:

- 1) w przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1 – z upływem terminu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja w sprawie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 4, stała się ostateczna.

8. Przepisy art. 68 ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

Art. 132h. W przypadku połączenia lub podziału instytucji pieniądza elektronicznego albo nabycia jej przedsiębiorstwa, zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, nie przechodzi na podmiot przejmujący lub nowo utworzony powstały w wyniku połączenia lub podziału ani na nabywcę.

Art. 132i. Informacje o instytucji pieniądza elektronicznego oraz o wykonywanej przez nią działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczonych przez nią usługach płatniczych, w tym informacje reklamowe, publikowane przez instytucję pieniądza elektronicznego, na zlecenie instytucji pieniądza elektronicznego lub na rzecz instytucji pieniądza elektronicznego, powinny być przedstawiane w sposób rzetelny i zrozumiały.

Art. 132j. 1. Instytucja pieniądza elektronicznego oprócz działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych może:

- 1) świadczyć usługi dodatkowe ściśle powiązane z wydawaniem pieniądza elektronicznego i świadczeniem usług płatniczych, takie jak:
 - a) usługi wymiany walut,
 - b) usługi bezpiecznego przechowywania środków pieniężnych przekazanych w celu wykonania transakcji płatniczej,
 - c) usługi przechowywania i przetwarzania danych;
- 2) prowadzić systemy płatności;
- 3) prowadzić inną działalność gospodarczą.

2. Świadczenie przez instytucję pieniądza elektronicznego usługi przeliczenia waluty w ramach wydania pieniądza elektronicznego lub wykonania transakcji płatniczej nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe.

3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja pieniądza elektronicznego może udzielać kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3–5 i 7, oraz pod warunkiem że kredyt ten nie jest udzielany:

- 1) na okres dłuższy niż 12 miesięcy;
- 2) ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.

Art. 132k. Jeżeli instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze, których przedmiotem jest wydany przez tę instytucję pieniądź elektroniczny, usługi te, dla celów obliczania funduszy własnych i określenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, uznaje się za działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

Art. 132l. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana przechowywać dokumenty związane z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub ze świadczeniem usług płatniczych przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania.

Art. 132m. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru działalności prowadzonej w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i usług płatniczych oraz do rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia; przepisy art. 76 ust. 2 i 3 oraz art. 77 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie może być niższa odpowiednio od wyższej z wartości:

- 1) minimalnej wysokości kapitału założycielskiego;
- 2) minimalnej wysokości funduszy własnych stanowiących sumę:
 - a) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego,

- b) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

3. W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego udziela kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, wymóg określony w ust. 2 zwiększa się o 5% całkowitej wartości kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego.

4. Kwota funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, nie może być niższa od 2% średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

5. W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego albo działalność, o której mowa w art. 132j ust. 1 i 3, a wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem, KNF wyraża zgodę na obliczenie kwoty funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, na podstawie reprezentatywnej części zobowiązań finansowych, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną część zobowiązań finansowych można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

6. W przypadku krajowych instytucji pieniądza elektronicznego rozpoczynających działalność w okresie pierwszych 6 miesięcy jej prowadzenia kwotę funduszy własnych, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, oblicza się na podstawie średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu określonej w programie działalności i planie finansowym, zgodnie z art. 132a ust. 3, oraz wynikającej z wydania pieniądza elektronicznego.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, metodę obliczania kwoty, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b, uwzględniając, aby nie przekraczała ona 4% z jednej dwunastej całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, oraz biorąc pod uwagę rodzaj usług płatniczych, jakie może ona świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

8. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego:

- 1) zażądać od krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zwiększenia wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie wyższej niż 120% kwoty, która stanowiłaby sumę kwot obliczonych zgodnie z ust. 4–6 i zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7;
- 2) zezwolić krajowej instytucji pieniądza elektronicznego na zmniejszenie wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie niższej niż 80% kwoty, która stanowiłaby sumę kwot obliczonych zgodnie z ust. 4–6 i zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

Art. 132n. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny z zastosowaniem następujących zasad:

- 1) środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz elektroniczny nie są w żadnym momencie podczas przechowywania łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego z innego tytułu;
- 2) środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz elektroniczny są:
 - a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub
 - b) inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki są objęte ochroną w sposób określony w art. 78 ust. 2; przepisy art. 78 ust. 3–8 stosuje się odpowiednio, z tym że umowa, o której mowa w art. 78 ust. 2, obejmuje zwrot wpłat wniesionych przez stronę umowy o wydanie pieniądza elektronicznego na poczet wydania pieniądza elektronicznego w przypadku jego niewydanania w wysokości odpowiadającej wartości wniesionej wpłaty, do wysokości niewydanego pieniądza elektronicznego.

3. Środki pieniężne otrzymane w zamian za wydanie pieniądza elektronicznego podlegają ochronie nie później niż 5 dni robocze od dnia postawienia środków do dyspozycji instytucji pieniądza elektronicznego.

4. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego niezwłocznie informuje KNF o wszelkich istotnych zmianach w sposobie ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny.

Art. 132o. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, kategorie aktywów, o których mowa w art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. b, oraz maksymalną część środków pieniężnych,

jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów, mając na względzie należyte zabezpieczenie środków pieniężnych posiadaczy pieniądza elektronicznego, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego związanego z tymi aktywami.

Art. 132p. 1. W razie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko krajowej instytucji pieniądza elektronicznego środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych użytkowników oraz rachunkach, o których mowa w art. 132n ust. 1, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.

2. W razie ogłoszenia upadłości krajowej instytucji pieniądza elektronicznego środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych użytkowników i rachunkach, o których mowa w art. 132n ust. 1, podlegają wyłączeniu z masy upadłości.

3. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje roszczeń o zwrot wpłat wniesionych przez stronę umowy o wydanie pieniądza elektronicznego na poczet wydania pieniądza elektronicznego.

Art. 132q. Jeżeli krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych, jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy na poczet wykonania transakcji płatniczych na zasadach określonych dla krajowych instytucji płatniczych. Przepisy art. 78 i art. 80 oraz przepisy wydane na podstawie art. 79 stosuje się odpowiednio.

Art. 132r. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego przekazuje KNF roczne sprawozdania finansowe i roczne skonsolidowane sprawozdania finansowe na zasadach określonych w art. 81, a także kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne obejmujące dane określone w art. 83 ust. 1 pkt 1–4 oraz informacje o rodzaju i zakresie działalności, o której mowa w art. 132j ust. 1. Przepisy art. 82 i art. 83 ust. 2 oraz przepisy wydane na podstawie art. 83 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 132s. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.

2. Przepisy art. 84 ust. 2, art. 85 i art. 90 stosuje się odpowiednio.

Art. 132t. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może dokonywać wykupu pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów lub innych przedsiębiorców.

Art. 132u. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego zapewniają, aby oddziały, przez które prowadzą działalność, a także agenci oraz inni przedsiębiorcy, za pośrednictwem których świadczą usługi płatnicze, dokonują wykupu lub prowadzą dystrybucję pieniądza elektronicznego, informowali w sposób rzetelny posiadaczy pieniądza elektronicznego i użytkowników o tym fakcie.

Art. 132v. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych z prowadzoną działalnością objętą zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Przepisy art. 86 ust. 2–6 i art. 87 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. KNF, w drodze decyzji, nakazuje krajowej instytucji pieniądza elektronicznego doprowadzenie w wyznaczonym terminie do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu instytucją pieniądza elektronicznego;
- 2) przedsiębiorca będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.

3. Od decyzji KNF, o której mowa w ust. 2, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji; przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. KNF może zastosować środki określone w art. 132za ust. 1 i 2, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie krajowa instytucja pieniądza elektronicznego nie doprowadzi do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1.

Art. 132w. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych i działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, jak za swoje własne działania. Przepisy art. 88 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 132x. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może, na terytorium innego państwa członkowskiego, prowadzić działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział lub w ramach działalności transgranicznej oraz wykonywać usługi płatnicze, wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, za pośrednictwem agenta, przez oddział, lub w ramach działalności transgranicznej.

2. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zawiadamia KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej albo, w formie pisemnej, o zamiarze wydawania pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za

pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wniosek o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru. Przepisy art. 92 ust. 2–5 oraz art. 93–95 stosuje się odpowiednio.

3. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zawiadamia KNF o zamiarze dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego lub wykonywania czynności operacyjnej polegającej na jego dystrybucji na terytorium innego państwa członkowskiego za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy. Przepisy art. 92 ust. 3–5 i art. 94 stosuje się odpowiednio.

4. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zamierza dokonywać wykupu pieniądza elektronicznego lub wykonywać czynność operacyjną polegającą na jego dystrybucji za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy;
- 2) nazwę (firmę) i siedzibę oraz adres krajowej instytucji pieniądza elektronicznego;
- 3) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta lub innego przedsiębiorcy oraz siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
- 4) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- 5) imiona i nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością agenta lub innego przedsiębiorcy;
- 6) wskazanie czynności, które krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zamierza wykonywać na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy.

Art. 132y. Unijna instytucja pieniądza elektronicznego może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, lub świadczyć usługi płatnicze przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, w zakresie wynikającym z zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzorcze. Przepisy art. 97 i art. 98 stosuje się odpowiednio.

Art. 132z. 1. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych prowadzona przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, w tym przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF, w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego”.

2. Celem nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego jest:

- 1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1;
- 3) ochrona interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego.

3. Do nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 100, art. 101, art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5, art. 103 i art. 104.

4. KNF w ramach sprawowanego nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego może:

- 1) wydawać krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zalecenia w zakresie:
 - a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009,

- b) zwiększenia funduszy własnych, jeżeli ich wysokość jest niższa niż wynikałoby to z przepisów ustawy lub decyzji, o której mowa w art. 132m ust. 8,
 - c) podjęcia środków koniecznych do osiągnięcia i przestrzegania norm, o których mowa w art. 132b ust. 1 i art. 132m,
 - d) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią utrzymywanie oraz bieżące monitorowanie poziomu funduszy własnych,
 - e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego;
- 2) nakazać krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu osiągnięcia norm, o których mowa w art. 132b ust. 1 i art. 132m.

5. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, mając na uwadze ochronę interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego i użytkowników.

Art. 132za. 1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja pieniądza elektronicznego nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 132z ust. 4 pkt 1, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 132z ust. 4 pkt 2 lub w art. 102 ust. 1 pkt 5, a także gdy działalność krajowej instytucji pieniądza elektronicznego jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego lub użytkowników, KNF może zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1–3. Przepisy art. 105 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, KNF może także:

- 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 2) nałożyć na krajową instytucję pieniądza elektronicznego karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł;
- 3) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1; przepisy art. 105 ust. 4 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli rozpowszechniane informacje, o których mowa w art. 132i, wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd, KNF może:

- 1) wydać instytucji pieniądza elektronicznego zalecenie, o którym mowa w art. 132z ust. 4 pkt 1 lit. a, dotyczące zaprzestania ich rozpowszechniania, przy czym nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i przepisów art. 105 ust. 1 pkt 1–3;
- 2) nakazać, w drodze decyzji, ogłoszenie sprostowania we wskazanej formie oraz w wyznaczonym terminie; nakazując ogłoszenie sprostowania KNF może określić jego treść.

4. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, KNF może nałożyć także w przypadku niewykonania nakazu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2.

5. Do nakładania kar, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

6. KNF może także zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą w przypadku:

- 1) przedstawienia tej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
- 2) spowodowania przez tę osobę znacznych strat majątkowych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

Art. 132zb. 1. W przypadku gdy unijna instytucja pieniądza elektronicznego lub jej agent, prowadząc działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, narusza przepisy prawa polskiego, KNF stosuje środki, o których mowa w art. 107 ust. 1. Przepisy art. 107 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli mimo zastosowania środków nadzoru przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego, unijna instytucja pieniądza elektronicznego lub jej agent prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nadal nie przestrzegają przepisów ustawy, KNF może zastosować odpowiednio środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz art. 132za ust. 2 pkt 1.

3. Przepis ust. 2 stosuje się także w przypadku, gdy:

- 1) środki zastosowane przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego okazały się nieadekwatne do zaistniałego naruszenia lub niemożliwe do zastosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego bez uzasadnienia odmawiają zastosowania środków nadzorczych albo w sposób nieuzasadniony zwlekają z ich zastosowaniem.

4. Jeżeli zastosowanie procedury, o której mowa w ust. 1, skutkowałoby nadmierną zwłoką, mogącą bezpośrednio zagrażać ważnym interesom użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3 i w art. 132za ust. 2 pkt 1, z pominięciem tej procedury.

5. Przepisy art. 107 ust. 6–8 stosuje się odpowiednio.

Art. 132zc. Do wykonywania nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego przepisy art. 108–112 stosuje się odpowiednio.

Art. 132zd. Do postępowania naprawczego oraz likwidacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego i oddziałów instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 142 i art. 145–157e ustawy – Prawo bankowe. Przepis art. 117 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 132ze. 1. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłaty są wnoszone w wysokości stanowiącej iloczyn ustalonej na dzień 1 stycznia danego roku średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich dwunastu miesięcy kalendarzowych oraz stawki nieprzekraczającej 0,075%.

2. Przy obliczaniu średniej, o której mowa w ust. 1, nie uwzględnia się zobowiązań krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wynikających z realizacji czynności wyłączonych przez art. 6, bez względu czy wyłączenie zależne jest od świadczenia innych usług.

3. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego świadczące usługi płatnicze, niezależnie od wpłat na pokrycie kosztów nadzoru określonych w ust. 1, są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru na zasadach określonych w art. 113. Przepisy wydane na podstawie art. 115 dotyczące wpłat stosuje się odpowiednio.

4. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 132zf. 1. Opłacie podlega:

- 1) wydanie oraz zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, z wyjątkiem przypadku, w którym zmiana zezwolenia polega wyłącznie na ograniczeniu rodzaju usług płatniczych, do świadczenia których jest uprawniona krajowa instytucja pieniądza elektronicznego;
- 2) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, są przeznaczane na pokrycie kosztów nadzoru. Suma opłat dokonanych w danym roku przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę wpłat na pokrycie kosztów nadzoru należnych od tych instytucji zgodnie z art. 132ze; przepisy art. 114 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 132zg. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w art. 132ze ust. 1,
- 2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w art. 132ze ust. 1,
- 3) wysokość, sposób i terminy uiszczania opłat, o których mowa w art. 132zf

– uwzględniając charakter czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczenia opłat, oraz konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Art. 132zh. 1. Prowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego wymaga uzyskania zezwolenia KNF.

2. Do oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, z uwzględnieniem art. 132zi i art. 132zj.

Art. 132zi. 1. Oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego oprócz działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego może również świadczyć ściśle powiązane z wydawaniem pieniądza elektronicznego usługi dodatkowe.

2. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132zh ust. 1, może być wydane, jeżeli środki przeznaczone na funkcjonowanie oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, wyodrębnione z kapitału założycielskiego zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, wynoszą co najmniej równowartość w walucie polskiej kwoty 350 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez NBP obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

3. Oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego nie może, na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1, prowadzić działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego, w tym w ramach działalności transgranicznej.

Art. 132zj. 1. Oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłaty są wnoszone w wysokości stanowiącej iloczyn ustalonej na dzień 1 stycznia danego roku średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich dwunastu miesięcy kalendarzowych oraz stawki nieprzekraczającej 0,075%. Przepisy art. 132ze ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Opłacie podlega:

- 1) wydanie oraz zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1;
- 2) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 2, są przeznaczane na pokrycie kosztów nadzoru. Suma opłat dokonanych w danym roku przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę wpłat na pokrycie kosztów nadzoru należnych od tych instytucji zgodnie z ust. 1; przepisy art. 114 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

4. Do wpłat, o których mowa w ust. 1, i opłat, o których mowa w ust. 2, przepisy wydane na podstawie art. 132zg stosuje się odpowiednio.

Art. 132zk. KNF zawiadamia Komisję Europejską o wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.

DZIAŁ VIII

Rejestr dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego

Art. 133. 1. KNF prowadzi rejestr w systemie informatycznym.

2. Rejestr jest jawny i dostępny dla osób trzecich przez stronę internetową KNF.

3. Rejestr składa się z:

- 1) rejestru krajowych instytucji płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały;
- 2) rejestru kas oszczędnościowo-kredytowych obejmującego również ich oddziały;
- 3) rejestru biur usług płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały;
- 4) rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego obejmującego również ich agentów i oddziały;
- 5) rejestru oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.

Art. 134. Rejestr krajowych instytucji płatniczych zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące krajowej instytucji płatniczej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;
- 3) dane dotyczące usług płatniczych, do świadczenia których krajowa instytucja płatnicza jest uprawniona, obejmujące:
 - a) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, oraz jego zmiany,
 - b) wykaz usług płatniczych objętych zakresem zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1;
- 3a) informację o wydawaniu przez krajową instytucję płatniczą pieniądza elektronicznego;

- 4) dane dotyczące agentów krajowej instytucji płatniczej wykonujących działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,
 - b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 5) dane dotyczące oddziałów krajowej instytucji płatniczej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału;
- 6) dane dotyczące świadczenia przez krajową instytucję płatniczą usług płatniczych w innym państwie członkowskim, obejmujące:
 - a) wykaz państw, w których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze,
 - b) wskazane w pkt 4 lub 5 dane dotyczące podmiotu, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze w innym państwie członkowskim,
 - c) wykaz świadczonych usług płatniczych.

Art. 135. Rejestr kas oszczędnościowo-kredytowych zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące kasy oszczędnościowo-kredytowej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;
- 3) wykaz świadczonych usług płatniczych;
- 4) dane dotyczące oddziałów kasy oszczędnościowo-kredytowej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału.

Art. 136. Rejestr biur usług płatniczych zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące biura usług płatniczych, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b)²⁰⁾ numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile biuro usług płatniczych taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP),
 - c) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
- 3) dane dotyczące agentów biura usług płatniczych, obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,
 - b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 4) dane dotyczące oddziałów biura usług płatniczych, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału.

Art. 136a. Rejestr krajowych instytucji pieniądza elektronicznego zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;

²⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 56 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 8.

- 3) dane dotyczące usług płatniczych, do świadczenia których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest uprawniona, obejmujące:
 - a) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, oraz jego zmiany,
 - b) wykaz usług płatniczych objętych zakresem zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1;
- 4) dane dotyczące agentów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wykonujących działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,
 - b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 5) dane dotyczące oddziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału;
- 6) dane dotyczące wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego w innym państwie członkowskim, obejmujące:
 - a) wykaz państw, w których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego wydaje pieniądź elektroniczny lub świadczy usługi płatnicze,
 - b) dane określone w pkt 4 lub 5 dotyczące podmiotu, za pośrednictwem którego krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w innym państwie członkowskim,
 - c) wykaz świadczonych usług płatniczych.

Art. 136b. Rejestr oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) adres oddziału;
- 3) dane dotyczące działalności związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego, obejmujące datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1, oraz jego zmiany.

Art. 137. 1. Wpisu do rejestru oraz wykreślenia wpisu z rejestru dokonuje się na wniosek, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. Przez wpis do rejestru rozumie się także jego zmianę.

3. KNF z urzędu prostuje wpisy w rejestrze zawierające błędy pisarskie lub oczywiste omyłki.

Art. 138. 1. Wpis do rejestru krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego oraz wpis do rejestru zmiany zakresu świadczonych przez nie usług płatniczych, a także wpis do rejestru oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego są dokonywane z urzędu w terminie 14 dni od dnia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, art. 132a ust. 1 albo art. 132zh ust. 1, lub jego zmiany.

2. Wpisu kasy oszczędnościowo-kredytowej do rejestru dokonuje się z urzędu w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 131 ust. 1.

Art. 139. 1. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, kasy oszczędnościowo-kredytowe, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego są obowiązane zapewnić zgodność danych wpisanych na ich wniosek do rejestru ze stanem faktycznym.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, są obowiązane poinformować KNF o każdej zmianie danych objętych wpisem do rejestru, nie później niż w terminie 14 dni od dnia uzyskania informacji o zmianie, składając stosowny wniosek.

3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 2, KNF może nałożyć na podmiot, o którym mowa w ust. 1, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 140. Odmowa dokonania wpisu do rejestru następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 141. 1. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie lub dane zawarte we wniosku są niezgodne ze stanem faktycznym.

2. KNF odmawia wpisu do rejestru osoby fizycznej, wobec której prawomocnie orzeczono zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie objętym wpisem.

Art. 142. 1. KNF z urzędu dokonuje wykreślenia wpisu z rejestru w przypadku:

- 1) cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, art. 132a ust. 1 i art. 132zh ust. 1;
- 2) zakończenia działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową, na podstawie zawiadomienia, o którym mowa w art. 131 ust. 2;
- 3) zakończenia przez biuro usług płatniczych działalności gospodarczej lub działalności w charakterze biura usług płatniczych, na podstawie zawiadomienia, o którym mowa w art. 123, nie wcześniej niż z datą wskazaną w tym zawiadomieniu;
- 4) prawomocnego orzeczenia wobec osoby fizycznej wpisanej do rejestru zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie objętym wpisem.

2. KNF może dokonać z urzędu wykreślenia wpisu z rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału krajowej instytucji płatniczej albo krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych goszczącego państwa członkowskiego, w którym krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego przez danego agenta lub dany oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub świadczenie usług przez agenta lub działalność oddziału mogłaby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Wykreślenie wpisu z rejestru następuje w drodze decyzji.

DZIAŁ IX

Odpowiedzialność cywilna i karna

Rozdział 1

Odpowiedzialność za wykonanie transakcji płatniczych

Art. 143. 1. Zlecenie płatnicze uznaje się za wykonane na rzecz właściwego odbiorcy, jeżeli zostało wykonane zgodnie z informacjami, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 lub w art. 27 pkt 2 lit. b, a w przypadku wskazania w treści zlecenia płatniczego unikatowego identyfikatora – jeżeli zostało wykonane zgodnie z tym unikatowym identyfikatorem bez względu na dostarczone przez użytkownika inne informacje dodatkowe.

2. Jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika jest nieprawidłowy, dostawca nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 144–146. Dostawca płatnika jest jednak obowiązany podjąć działania w celu odzyskania kwoty transakcji płatniczej. Strony mogą zastrzec w umowie, że dostawca ma prawo pobrać od użytkownika opłatę za odzyskanie środków; przepis art. 36 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Przy wykonaniu transakcji płatniczych z wykorzystaniem rachunku bankowego unikatowym identyfikatorem jest numer rachunku bankowego, chyba że strony uzgodnią w umowie ramowej inny unikatowy identyfikator.

Art. 144. 1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, jego dostawca ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej, z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, chyba że udowodni, że rachunek dostawcy odbiorcy został uznany zgodnie z art. 54.

2. Jeżeli dostawca płatnika ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.

3. Jeżeli rachunek dostawcy odbiorcy został uznany zgodnie z art. 54, dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.

4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, niezwłocznie przekazuje do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy odbiorca korzysta z rachunku płatniczego, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą w celu doprowadzenia rachunku płatniczego do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.

Art. 145. 1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, jego dostawca ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy płatnika zgodnie z art. 56.

2. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie przekazuje ponownie zlecenie płatnicze dostawcy płatnika.

3. Z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, dostawca odbiorcy ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej w przypadku naruszenia art. 58.

4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, udostępnia kwotę transakcji płatniczej odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy odbiorcy.

5. W przypadku niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności zgodnie z ust. 1 i 3, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca płatnika; w takim przypadku stosuje się art. 144 ust. 2.

Art. 146. 1. W przypadku niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej:

- 1) zainicjowanej przez płatnika – jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 144 ust. 1, na wniosek płatnika podejmuje niezwłocznie działania w celu przedsięwzięcia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o ich wyniku;
- 2) zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem – jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 145 ust. 1 i 3, podejmuje na wniosek odbiorcy niezwłoczne starania w celu przedsięwzięcia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o ich wyniku.

2. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144 i art. 145 obejmuje także opłaty oraz odsetki, którymi został obciążony użytkownik w rezultacie niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej.

Art. 147. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144–146 nie wyłącza roszczeń użytkownika wynikających z umowy zawartej z dostawcą oraz z przepisów prawa właściwego dla tej umowy.

Art. 148. W przypadku gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej jest wynikiem działania lub zaniechania dostawcy innego niż dostawca płatnika lub odbiorcy albo innego podmiotu pośredniczącego w wykonaniu transakcji płatniczej, dostawca płatnika lub odbiorcy może żądać od niego zwrotu kwot zapłaconych zgodnie z art. 144–146; przepis art. 147 stosuje się odpowiednio.

Art. 149. Odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej jest wyłączona w przypadku siły wyższej lub jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie zlecenia płatniczego wynika z innych przepisów prawa.

Rozdział 2

Przepisy karne

Art. 150. 1. Kto, nie będąc uprawnionym, prowadzi działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych lub w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto, nie będąc uprawnionym, używa w nazwie (firmie) lub do określenia wykonywanej działalności gospodarczej albo w reklamie określeń „usługi płatnicze”, „wydawanie pieniądza elektronicznego”, „instytucja płatnicza”, „biuro usług płatniczych”, „instytucja pieniądza elektronicznego” albo „oddział zagranicznej instytucji płatniczej”.

3. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 lub 2, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.

Art. 151. 1. Kto, nie będąc uprawnionym przez dostawcę, zawiera w jego imieniu lub na jego rzecz umowę o usługę płatniczą, podlega grzywnie do 3 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.

Art. 152. 1. Kto, będąc odpowiedzialnym w instytucji płatniczej, biurze usług płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziale zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego za przekazywanie informacji KNF, podaje informacje niezgodne ze stanem faktycznym albo w inny sposób wprowadza w błąd ten organ, podlega grzywnie do 1 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega grzywnie do 500 000 zł albo karze pozbawienia wolności do roku, albo obu tym karom łącznie.

Art. 153. 1. Kto, będąc obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w art. 11 ust. 3, ujawnia je niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, podlega grzywnie do 500 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, podlega grzywnie do 1 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Art. 153a. 1. Kto, wbrew obowiązkom, o których mowa w art. 14a–14c, nie udziela NBP wymaganych informacji, podlega grzywnie do 1 000 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.

DZIAŁ X

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 154–167. (pominięte)

DZIAŁ XI

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 168. (pominięty)

Art. 169. Zgoda na polecenie zapłaty, o której mowa w art. 63d ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. poz. 665, z późn. zm.²¹⁾), udzielona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, obowiązuje w odniesieniu do polecenia zapłaty wykonywanego na zasadach określonych w niniejszej ustawie, chyba że płatnik złoży oświadczenie o cofnięciu tej zgody. Oświadczenie o cofnięciu zgody, o której mowa w art. 63d ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, jest skuteczne w odniesieniu do transakcji polecenia zapłaty, w której dniem obciążenia rachunku byłby dzień następujący po dniu złożenia takiego oświadczenia.

Art. 170–178. (pominięte)

Art. 179. Przepis art. 19 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 166, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do należności, których termin płatności upływa po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 179a.²²⁾ 1. Trójstronny system kart płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz. Urz. UE L 123 z 19.05.2015, str. 1), który spełnia określone w tym przepisie warunki uznania go za czterostronny system kart płatniczych, do dnia 9 grudnia 2018 r. jest zwolniony z obowiązków przewidzianych w rozdziale II tego rozporządzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli transakcje dokonywane w ramach trójstronnego systemu kart płatniczych, o którym mowa w ust. 1, nie przekraczają w ujęciu rocznym 3% wartości wszystkich krajowych transakcji płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. poz. 1070, 1178, 1208, 1271, 1385, 1387 i 2074, z 2003 r. poz. 424, 535, 594, 2260 i 2276, z 2004 r. poz. 594, 623, 870, 959, 1264, 1546 i 1808, z 2005 r. poz. 719, 727, 1398 i 1538, z 2006 r. poz. 708, 1119, 1401 i 1775, z 2007 r. poz. 272 i 769, z 2008 r. poz. 1056, 1179, 1315 i 1546, z 2009 r. poz. 97, 341, 545, 609, 1045, 1075, 1176, 1316, 1317, 1323 i 1540, z 2010 r. poz. 226, 530, 853, 1228 i 1724 oraz z 2011 r. poz. 388, 715, 763, 779, 781 i 984.

²²⁾ Dodany przez art. 1 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. poz. 1764), która weszła w życie z dniem 17 listopada 2015 r.

Art. 180. 1. Maksymalny limit wydatków budżetu państwa na lata 2011–2020 wynosi 73 010,73 tys. zł, z tym że w roku:

- 1) 2011 – 6150 tys. zł;
- 2) 2012 – 6396 tys. zł;
- 3) 2013 – 6632,65 tys. zł;
- 4) 2014 – 6891,33 tys. zł;
- 5) 2015 – 7166,98 tys. zł;
- 6) 2016 – 7432,16 tys. zł;
- 7) 2017 – 7692,28 tys. zł;
- 8) 2018 – 7953,82 tys. zł;
- 9) 2019 – 8216,30 tys. zł;
- 10) 2020 – 8479,22 tys. zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, na dany rok budżetowy, zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na:

- 1) ograniczeniu kosztów rzeczowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego związanych z realizacją zadań wynikających ze sprawowania nadzoru nad instytucjami płatniczymi i biurami usług płatniczych lub
- 2) racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego nad instytucjami płatniczymi i biurami usług płatniczych.

3. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego i Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

Art. 181. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia²³⁾, z wyjątkiem:

- 1) art. 159, który wchodzi w życie z dniem 18 grudnia 2011 r.;
- 2) art. 167, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

²³⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 23 września 2011 r.